ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK EĞLENİYOR

Çeviren: Esra Özdoğan

9. bası

CAN ÇOCUK

8
9
10
11
+

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK EĞLENİYOR

Pıtırcık'ın yeni öyküleri bitmiyor!
Ne kıyak iş, iyi valla!

Teneffüste futbol oynayanlar?
Babası korksa da kendisi dişçiden korkmayanlar?
Ayakkabısını boyarken gömleğini de boyayanlar?
Yemek yemek yerine çikolata yemek isteyenler?
Havuzda suya cumburlop diye atlayanlar?
Ne, hepiniz de mi? Biliyor musunuz, Pıtırcık da aynı sizin gibi.
İnanmayanlar kitabı okusun, iyi valla!

13.00 TL
KDV İÇİNDEDİR

CAN ÇOCUK

ISBN 978-975-07-1146-6

CENSURE
CENSURE

CENSURÉ
CENSURÉ
CENSURÉ

Goscinny / Sempé

PITIRCIK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ
PITIRCIK EĞLENİYOR

Çeviren: Esra Özdoğan

can çocuk

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Fulya Tükel
Kapak Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2010
9. Basım: 1000 adet, Ekim 2017
ISBN 978-975-07-1146-6
Histoires inédites du Petit Nicolas
Pıtırcık'ın Bilinmeyen Öyküleri, Pıtırcık, içindeki karakterler, maceralar ve Pıtırcık dünyasına ait karakteristik nitelikler René Goscinny ve Jean-Jacques Sempé'nin yaratımıdır. Pıtırcık'ın tüm basım ve yayın hakları IMAV Editions'a aittir. "Pıtırcık" hakları alınmış sözlü ve görsel bir markadır. Markanın ve logonun çoğaltılması ve taklit edilmesi yasaktır.
© 2006 IMAV éditions / Goscinny - Sempé
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2010
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.
ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 12584; Adres: Maltepe Mah.
Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK EĞLENİYOR

Gilberte Goscinny'ye

Yayıncının Notu

Pıtırcık Bilinmeyen Öyküleri Ekim 2004'te yayımlandıktan sonra, yine daha önce yayımlanmamış kırk beş öyküyü okur karşısına çıkarmaya hazırlanıyorduk.

1959-1965 yılları arasında, *Sud-Ouest Dimanche*'ta ve *Pilote* dergisinde yayımlanmış bu metinlerin babamın arşivinin karanlığından çıkarılıp onları keşfedecek okurların beğenisine sunulma vakti geldi artık.

Pıtırcık, Bilinmeyen Öyküleri'nin bu cildinde, artık herkesin tanıdığı okul çocuğunun yeni şaklabanlıklarına tanıklık edeceğiz. Yazarlar, bir kez daha, kişileri en olmadık durumlarda karşımıza çıkararak şaşırtacaklar bizi. Okura tadımlık bazı örnekler vermek gerekirse, bu derlemede, örneğin, Çarpım'ın yoldan çıkışına, Karagöz'ün bir kararına karşı genel bir ayaklanmaya, sınıfın sonuncusuyken sondan ikinciliğe yükselen Dalgacı'nın derslerde gösterdiği

baş döndürücü ilerlemelere, anneannenin (annenin annesinin) varlığını iyiden iyiye hissettirerek geri dönüşüne tanık olacağız. Ayrıca Pıtırcık'a berberde, havuzda, hatta bir çikolata fabrikasında eşlik edeceğiz.

Okul bahçesinden arsaya, oradan oyun parkına, Pıtırcık, Lüplüp, Sırım, Toraman, Gümüş, Dalgacı ve diğer arkadaşları şaşırtıcı hayal güçleriyle birçok sürpriz hazırlıyorlar bize.

Kısacası, Goscinny'nin yarattığı bu çocuk diliyle Sempé'nin şiirsel, matrak ve kıvrak çizgilerinin olağanüstü simyası sayesinde büyülü bir dünyayla karşı karşıyayız! Kimi zaman çocuksu, sevecenlik dolu ya da gülünç, kimi zaman da dokunaklı olabilen her öykü, çocuk olmanın ya da o zamanları anımsamanın tasasız keyfini yaşatacak.

Elli yıl önce yaratılmış Küçük Pıtırcık'a yediden yetmişe herkes bayılıyor. Sempé ile Goscinny gibi iki yaratıcının dostluğunun meyvesi olup da böylesi olağandışı bir yazgıya sahip olmamak olası mıdır? Hele ki iki aykırı dehanın çocukluk anılarından doğmuşken!

Yediden yetmişe tüm okurlar keyif verdiği ölçüde bambaşkalığını da koruyan bu yapıta bayılıyor. Acaba ilk kim söylemiştir arkadaşına, "Oku bunu, bayılacaksın!" diye? Bunu söyleyen bir yetişkin mi olmuştur, bir çocuk mu? Baba mı, oğul mu? Büyükanne mi, torun mu? Çünkü herkes bir öteki okurun yanında kitabı ilk kendisinin keşfettiğini öne sürer!

Küçük Pıtırcık kesinlikle gerçekçi bir evrende

sahne alsa da, babam ve Jean-Jacques Sempé büyülü bir dünya kurmuşlardır aslında, çocuklar büyüklere içlerini okuyarak, alayla, ama hep sevecenlikle bakarken; büyükler de aslında hiç aslı olmayan sorunlara olgunluktan uzak bir yaklaşımla çözüm ararlar!

Ama bu formül hep işler çünkü yaşamdan alır kaynağını: Hangi çocuk, kendisini anne babasını davranışının doğruluğundan kuşku duyarken yakalamamıştır ki? Yeniden çocuk olup da komşusuyla gönlünce kavga edebilmeyi, işyerinde kâğıttan uçaklar uçurmayı istememiş bir yetişkin var mıdır?

Ama Pıtırcık bir yıldızdır ve bu nedenle yıldızlara özgü bir davranış bekler! İşte bu nedenle, Jean-Jacques Sempé fırçasını yeniden alarak, babamın çizimleri bulunamayan ona yakın öyküsünü yeniden resimledi.

Şimdi, yayımlanmamış bu yeni öyküler elinizdeyken, Küçük Pıtırcık'ın serüvenlerinde son perdeye geldik diyebilir miyiz? Gösteri sona erdi mi gerçekten? Belki de hayır... Bu konuda yaratıcıların sınırsız hayal gücüne güveniyoruz!

Küçük Pıtırcık bir tiyatro oyunu olsaydı, izleyicilerden o kadar çok alkış alırdı ki bizim küçük oğlan bis yapmak zorunda kalırdı.

İşte o bis, burada, ellerinizin arasında!

Anne Goscinny

Pıtırcık

"Çok kıyak!"

Lüplüp

"Sürekli bir şeyler yiyen şişko bir arkadaştır."

Toraman

"Çok güçlüdür, arkadaşların suratına yumruk indirmeye bayılır."

Gümüş

"Babası çok zengindir, ona her istediğini alır."

Çarpım

"Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusudur. Biz onu pek sevmeyiz."

Sırma

"Sırma çok tatlı, sanırım ileride evleneceğiz."

Tıngır

"Bilye oynamaya bayılır. Doğrusu çok da iyi oynar; bir attı mı, tak, hiç kaçırmaz."

Sırım

"Çok güzel bir düdüğü vardır, babası polistir."

Dalgacı

"Sınıfın sonuncusudur. Öğretmen ne zaman tahtaya kaldırsa ceza alır."

Annem

"Yağmur yağdığında, konuklarımız da varsa evde kalmaya bayılırım ben. Annem atıştırmak için nefis şeyler hazırlar çünkü."

Babam

"Babam işten daha geç çıkar, ben okuldan daha erken gelirim. Ama onun ödevleri olmaz."

Anneannem

"Tatlıdır benim anneannem. Bana bir sürü şey getirir, her söylediğime de güler."

Bay Sivrikulak

"Komşumuzdur, babama takılmaya bayılır."

Öğretmenimiz

"Şaklabanlık yapmadığımız zamanlarda çok tatlı, çok güzeldir."

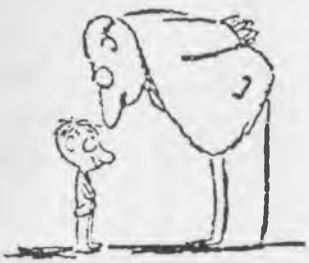

Karagöz

"Bizim gözetmenimizdir, biz bütün öğrenciler ona 'Karagöz' deriz. Çünkü kara gözleriyle her zaman çok gururlanır."

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK EĞLENİYOR

İçindekiler

Ayaklanma, 21

Dişçide, 29

Orada Kal!, 39

Kiraz Evleniyor, 46

Yüzmeye Gidiyoruz, 56

Bir Kutu Çikolata, 63

Ayakkabılarımı Boyuyorum, 71

Çikolata Fabrikasında, 78

Havuz, 88

Yapboz, 96

Kum Yığını, 106

Pikniğe Gidiyoruz, 115

Karagöz ile Dondurmacı, 123

Alışveriş Yapıyorum, 132

Boğa Güreşi, 140

Ayaklanma

Dün öğleden sonra, Gümüş okula kocaman bir top getirdi. Teneffüste Karagöz (gözetmenimiz) ona dedi ki:

"Bu topla oynama, sonunda ya bir şey kıracak ya da birinin canını yakacaksın."

Gümüş de ne yaptı, topunu kolunun altına aldı, Karagöz büyüklerden biriyle konuşurken de topla müthiş bir şut çekti. Ama çok şanssızdı, çünkü balon duvardan sekip, hooop, doğruca Karagöz'ün koluna çarptı. Gümüş ağlamaya başladı. Karagöz kıpkırmızı kesildi, topu aldı, Gümüş'ü kolundan yakaladı, üçü birlikte müdürün odasına gittiler.

Sonracıma Gümüş sınıfa dönmedi, Karagöz yüzünden iki gün uzaklaştırma almıştı çünkü.

Okul çıkışında hepimizin canı çok sıkkındı, Gümüş arkadaşımızdır çünkü, üstelik uzaklaştırma aldı-

ğınızda evde çok başınız ağrır. Üstelik Karagöz topa da el koymuştu, oysa arsada ne biçim futbol oynanırdı o topla!

"Karagöz'ün bunu yapmaya hakkı yoktu," dedi Toraman.

"Evet," dedim.

"Hakkı yoktu, ama yaptı," dedi Sırım.

Toraman da dedi ki:

"Öyle mi dersin? O zaman ona hakkı olmadığını göstereceğiz! Ne yapacağız, biliyor musunuz çocuklar? Yarın hepimiz erkenden okula geleceğiz, Karagöz zili çaldığında da sınıfa çıkmayacağız. Sonracıma Karagöz'e diyeceğiz ki: 'Eğer sınıfa çıkmamızı istiyorsanız, Gümüş'ün cezasını kaldırır, topunu geri verirsiniz, iyi valla!' O kadar!"

İşte bu çok kıyak bir fikirdi. Hepimiz bağırdık: "Hey, hey, hurraaa!"

"Öç Alanlar Çetesi'yle şaka edemeyeceklerini görsünler bakalım," dedi Dırdır.

Öç Alanlar Çetesi biziz ve şakaya gelemeyeceğimizi anlasalar iyi olur sahiden.

"'Eğer sınıfa çıkmamızı istiyorsanız, Gümüş'ün cezasını kaldırır, topunu geri verirsiniz, iyi valla,' diyeceğiz," dedi Toraman.

"O kadar!" dedi Dalgacı.

"Herkes kabul ediyor mu?" diye sordu Tıngır.

"Evveeet!" diye haykırdık.

"Hadi, yarın görüşürüz," dedi Toraman.

Sonracıma Tıngır'la birlikte eve yollandı, evleri birbirine yakın çünkü. Yarın Karagöz'e ne diyeceğimizi açıklıyordu Tıngır'a. Bense şakaya gelmeyen böyle bir arkadaş çetesine üye olduğum için çok ama çok gururlanıyordum.

Lüplüp yanımda sandviçini yiyerek yürüyordu, derin bir nefes aldı, sonracıma, evine girmeden dedi ki:

"Yarın epey tantana kopacak."

Lüplüp haklıydı, yarın epey tantana kopacaktı. Karagöz kimin daha güçlü olduğunu görecekti, biz mi, o mu, görsün bakalım.

Gece çok iyi uyuyamadım; ne vakit ertesi gün müthiş bir şey yapacak olsam uyuyamam böyle. Annem gelip de uyanma vaktinin geldiğini söylediğinde ben zaten uyanıktım ve çok ama çok heyecanlıydım.

"Hadi bakalım, kalk, kalk, tembel!" dedi annem.

Sonracıma bana baktı, sonra sordu:

"Neyin var, Pıtırcık? Bir sorun mu var?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim.

Gerçekten de iyi hissetmiyordum kendimi; boğazımda koca bir yumru vardı, biraz karnım ağrıyordu, ellerim de buz gibiydi. Annem elini alnıma koydu, dedi ki:

"Biraz terlemişsin gerçekten de..."

Babam banyodan çıkmıştı, odama girip sordu:

"Neler oluyor? Okula gitmeden önceki sabah belirtileri mi?"

"Gerçekten de iyi görünmüyor. Düşündüm de, acaba... Biliyorsun, arkadaşı Çarpım kabakulak oldu, hem sonra...." dedi annem.

"Ama kabakulak geçirdi zaten. Dilini çıkar bakayım, hadi adamım," dedi babam.

Dilimi çıkardım, babam eliyle saçlarımı okşayıp dedi ki:

"Bence önemli bir şeyi yok... Hadi bakalım, koca adam, okula geç kalacaksın. Surat asmak yok; öğle yemeğine geldiğinde kendini iyi hissetmezsen, okula dönmezsin. Tamam mı?"

Yataktan kalktım; babam odadan çıkmadan önce bana dönüp sordu:

"Okulda bir sorunun yok, değil mi?"

"Yoook," dedim.

Okula vardığımda, arkadaşlar bahçede toplanmıştı, kimse pek fazla konuşmuyordu. Dalgacı hasta gibiydi, Lüplüp hiçbir şey yemiyordu.

"Karagöz'ü gördünüz mü çocuklar? Birazdan yüzü pek gülmeyecek, hadi bakalım!" dedi Toraman.

"Evet," dedi Sırım.

"O Çarpım denen hain bugün okula gelmediği için sınıfa çıkan olmayacak, ders yapmak için bize ihtiyaçları olacak. Öğretmen bizi göremeyince gidip Karagöz'e neler olduğunu soracak, sonracıma mü-

düre gidip Karagöz'den şikâyetçi olacak. Biz de bir güzel gülüp eğleneceğiz, bak görürsünüz!"

"Ama nasıl yapıcaz?" diye sordu Dalgacı.

Toraman cevap verdi:

"Karagöz zili çaldığında, öteki öğrenciler gidip sıraya girecek, ama biz kıpırdamadan burada duracağız. Sonracıma Karagöz gelip niye sıraya girmediğimizi soracak. Biz de diyeceğiz ki: 'Eğer sınıfa çıkmamızı istiyorsanız, Gümüş'ün cezasını kaldırır, topunu geri verirsiniz, iyi valla!'"

"Kim söyleyecek bunu?" diye sordu Dalgacı.

"Eee, ben nereden biliyim. Sen söylersin ya da sen ya da sen," dedi Toraman.

Sırım dedi ki:

"Ben mi? Niye ben söylüyormuşum ki? Üstelik senin fikrindi."

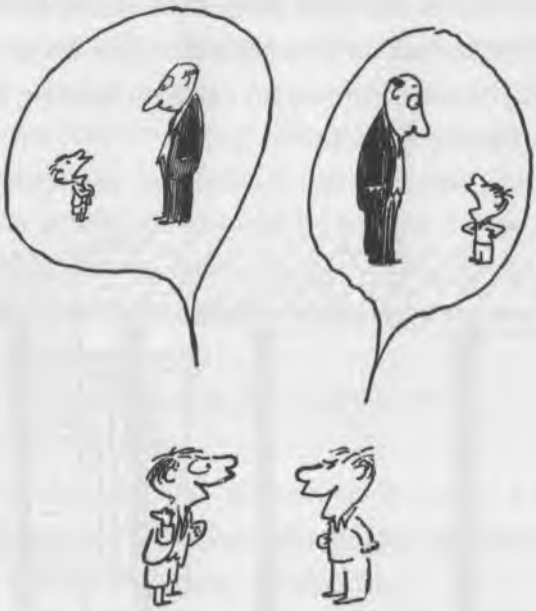

"Anlaşıldı, hainin tekisin sen. Biliyordum zaten," dedi Toraman.

"Ben mi hainim? Hayır efendim, hain falan değilim ben! Ama aptal yerine konmaktan hiç hoşlanmam! Başkalarına, gidip maskaralık yapın demek kolay tabii" diye bağırdı Sırım.

"Evet," dediler Dalgacı ile Tıngır.

"Hem ayrıca senden emir alacak değilim! Çetenin reisi sen değilsin!" diye bağırdı Sırım.

"Madem öyle, sen de artık çetenin üyesi değilsin," dedi Toraman.

"Aman çok derdimdi! İyi valla! Sesin ötekilerden daha çok çıkıyor diye senden emir alacak halim yok," dedi Sırım.

Sonracıma Sırım koşarak uzaklaştı.

"Giderse gitsin, çetemizde hainlere yer yok," dedi Toraman.

"Evet, ama senin çete reisi olmadığın konusunda haklıydı," dedi Tıngır.

"Öyle mi? İyi o zaman, sen de gidip o hainin yanında durabilirsin," dedi Toraman.

"Aynen öyle! Bana emir verilmesinden hiç hoşlanmam!" dedi Tıngır.

Sonracıma yanında Dalgacı ve Dırdır'la birlikte uzaklaştı.

"Madem biz üçümüz kaldık, artık ayaklanmamıza gerek yok. Biz olmadan da ders yapabilirler. Bize de ceza verirler," dedi Lüplüp.

"Sen de onlar kadar hainsin," dedi Toraman.

"Evet, ayrıca Gümüş de budalalık yapmasaydı! Karagöz ona top oynamamasını söylemişti. Maskaralık etmeseydi!" diye bağırdı Lüplüp.

"Şimdi de Karagöz'ün tarafını mı tutuyorsun?" diye bağırdı Toraman.

Lüplüp de ona cevap verdi:

"Kimsenin tarafını tutmuyorum, ama budalanın biri maskaralık yaptı diye ceza almaya niyetim yok! Sonra evde başımı ağrıtıyorlar, tatlı vermiyorlar. Budalanın teki Karagöz'e top fırlattı diye kremalı çileklerden mi olayım yani? Daha çok beklersin!"

Lüplüp kocaman peynirli sandviçini ısırarak uzaklaştı.

Sonra Toraman bana bağırmaya başladı:

"Hadi bakalım, hadi! Ne bekliyorsun? Sen de hainin tekisin!"

"Ben mi hainim? Senin kadar hain olamam, ne yani, yalan mı, iyi valla! Bir daha söyle bakiyim," dedim.

Dövüşemedik, zil çaldı çünkü, ama sınıfa çıkmak için sıraya girerken Toraman'a dedim ki:

"Bir dahaki teneffüste görürsün sen, hain kimmiş bakalım!"

Dişçide

Tam öğle yemeğimizi bitiriyorduk ki, annem babama şöyle dedi:

"Bu öğleden sonra Pıtırcık için randevu aldım, di-giş-çigi-digen."

Babam peçetesini katlamayı bıraktı, anneme kocaman gözlerle bakıp sordu:

"Kimden randevu aldın? Kimden?"

"Dişçiden ama gitmek istemiyorum," dedim.

Annem dişçiye gitmem gerektiğini, kaç gündür dişimin ağrıdığını, dişçiye gittikten sonra hiç canımın acımayacağını söyledi.

Ben de anneme dişçiden sonrasını umursamadığımı, asıl dişçide olacaklardan korktuğumu söyledim. Sonracıma dedim ki, artık dişim ağrımıyor ve ağlamaya başladım.

Babam eliyle masaya vurup bağırdı:

"Pıtırcık! Çok ayıp! Böyle ağlanıp sızlanmalara hiç gelemem. Artık bebek değilsin, koca adam gibi davranmalısın. Dişçi sana kötü bir şey yapmayacak, çok nazik biri dişçi, sana şeker verecek. Yürekli olacaksın, annenle birlikte uslu uslu dişçiye gideceksin."

Annem de beni dişçiye babamın götüreceğini çünkü onun için de randevu aldığını söyledi. Babam çok şaşırmış gibiydi. İşe dönmesi gerektiğini söyledi, ama annem ona bugün öğleden sonra izinli olduğunu, bu yüzden randevuyu bugüne aldığını söyledi.

Babam alçak sesle anneme dişinin artık ağrımadığını, bu meseleyi daha sonra halledebileceklerini söyledi. Anneme baktı, bana baktı, sanki o da ağlamaya başlayacak gibi geldi bana.

Öğle yemeğinden sonra babamla birlikte dişçiye gitmek üzere evden çıktık. Arabada pek eğlendiğimiz söylenemezdi. Babamı hiç bu kadar yavaş araba kullanırken görmemiştim. Çok derin bir şeyler düşünüyor gibiydi.

Sonracıma bana bakmadan dedi ki:

"Pıtırcık, gel erkek erkeğe konuşalım. Dişçiden kaçmaya ne dersin? Gidip arabayla bir tur atarız, annene de bir şey söylemeyiz. Çok da güzel bir şaka olur."

Babama bunun gerçekten çok güzel bir şaka olacağını, benim de kendisinden yana olduğumu, ama annemin bu şakaya güleceğini hiç sanmadığımı söyledim. Babam derin derin iç geçirdi, çok üzgün görünüyordu, zaten bütün bunları biraz gülelim diye söylemiş, öyle dedi.

Babama bayılıyorum, canı sıkkın olduğunda bile şaka yapabilecek kadar yürekli çünkü.

Dişçinin önünde tam bir arabalık yer vardı.

"İnanılmaz, insan arabasını park etmek istediğinde hiçbir yer bulamaz, şu hale bak," dedi babam.

Ben de ona evlerin etrafında bir tur daha dönmeyi önerdim, belki boş park yeri dolardı. Babam kaderin ağlarını bir kez ördüğünü söyleyip park etti.

Babam dişçinin kapısını çaldı. Ben de dedim ki:

"Kimse kapıyı açmıyor baba, başka bir gün geliriz."

Tam dönecektik ki, kapı açıldı. Çok nazik bir hanım bize içeri buyurmamızı, doktorun bizi birazdan kabul edeceğini söyledi.

Bizi küçük bir salona aldılar. Koltuklar vardı, üstünde dergiler olan bir sehpa vardı, şöminenin üstünde atları durdurmaya çalışan çıplak bir adamın metalden güzel bir heykelciği vardı, koltuktaysa giyimli ama metal olmayan bir adam oturuyordu.

Biz de oturduk, okumak için birer dergi aldık. Çok eğlenceli değildi, ama dergilerin neredeyse hepsinde dişlerden söz ediliyordu, dişçi aletlerinin resimleri vardı bir de. Fotoğrafların çoğunda insanları içeriden görüyordunuz, hiç hoş değildi. Öteki dergilerse çok eski ve yırtılmıştı.

Hoşuma giden tek şey, kapağında Fransa Turu'nu kazanan bisikletçinin fotoğrafının olduğu dergiydi. Turu nasıl kazandığını anlatıyordu. Koltuktaki amca o ana dek hiç konuşmamıştı, ama dergileri bıraktığımızı görünce babamla konuşmaya başladı.

"Ufaklık için mi geldiniz?" diye sordu.

Babam ikimizin de muayene olacağını söyledi. Amca kaygılanmamamızı, çok iyi bir dişçiye geldiğimizi söyledi.

"Aman canım! Biz korkmuyoruz ki, öyle değil mi Pıtırcık?" dedi babam.

Bense babamla çok gurur duyduğum için onun gibi yaptım:

"Aman canım!"

Amca çok haklı olduğumuzu, bu dişçinin elinin çok hafif olduğunu, burada bir ameliyat yaptırdığını, dişlerinin içi oyulurken neredeyse hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Sonracıma bize bir sürü ayrıntı anlattı.

Ben ağlamaya başladım. Bize kapıyı açan hanım koşarak geldi ve iki bardak su getirdi. Babam da pek iyi görünmüyordu çünkü.

Sonra dişçi kapıyı açtı, "Sıradaki," dedi.

Bize ameliyatları anlatan amca sırıtarak içeri girdi.

"Amcayı görüyor musun? Hiç korkmuyor, sen de onun gibi davranmalısın," dedi babam.

Babam tam okumak için bir dergi alacaktı ki dişçi yine kapıyı açtı. Amca yine sırıtarak dışarı çıktı.

"Nasıl olur? Bu kadar çabuk mu?" dedi babam.

"Evet, ben yalnızca para ödemeye gelmiştim. Şimdi sıra sizde, zavallım," dedi amca.

Gülerek uzaklaştı.

"Sıradaki. Rica etsem acele eder misiniz? Bugün çok doluyum," dedi dişçi.

"Biz başka bir gün gelelim o zaman. Geniş bir zamanınızda; sizi rahatsız etmek istemeyiz, öyle değil mi Pıtırcık?" dedi babam.

Ben tam çıkış kapısının önüne gitmiştim ki, dişçi saçmalık istemediğini, sıranın bize geldiğini, kaygılanacak bir şey olmadığını söyledi. Babam hiç de kaygılı olmadığını, savaş görmüş biri olduğunu söyledi ve beni dişçinin önüne itti.

Odada parlayan bir sürü beyaz alet, bir de berber koltuğu vardı.

"Hanginizden başlıyoruz?" diye sordu dişçi, ellerini yıkarken.

"Ufaklığı alın, ben beklerim," dedi babam.

Ben de bekleyebileceğimi söyleyecektim, ama dişçi kolumdan tutup koltuğa oturttu.

Acayip kibar biriydi dişçi, canımı acıtmayacağını, dişimdeki oyuğu doldurmak için biraz hamur koyacağını, herhalde çok şekerleme yediğimi, ama tedavi sırasında uslu durursam sonra bana lolipop vereceğini söyledi.

Ağzımı açmamı istedi, içeriye şöyle bir baktıktan sonra bir şeyler kazıdı, sonracıma ucunda çok hızlı dönen bir tekerlek bulunan bir aletle yaklaştı. Dişçi tekerleği ağzıma soktuğunda babam çığlık attı.

Kafamda biraz sarsıntı oldu, sonra dişçi dişime hamur koydu, ağzımı çalkalamamı söyledi. Sonra da "Bitti!" dedi. Şekerimi verdi. Çok sevinmiştim.

Dişçi sıranın babama geldiğini söyledi. Babam da ona saatin çok geç olduğunu, daha yapacak bir sürü alışverişimiz olduğunu söyledi.

Dişçi gülmeye başladı, babamı ciddiyete davet etti. Bunu hiç anlamadım, babamı hiç bugünkü kadar ciddi görmemiştim çünkü.

Babam duraksadı, yavaş yavaş berber koltuğuna gitti.

"Ağzınızı açın," dedi doktor.

Babam başka bir şey düşünüyordu herhalde, dişçi tekrarlamak zorunda kaldı çünkü:

"Ağzınızı açın, yoksa ben açacağım!"

Babam ağzını açtı. Dişçinin duvarlarında asılı diş fotoğraflarına bakıyordum. İşte tam o sırada büyük bir çığlık duydum. Arkamı döndüm, dişçi elini sallayıp duruyordu.

"Elimi bir kez daha ısırırsanız, elime gelen dişinizi çekerim, hangisi olursa!"

Babam bu işin çok sinir bozucu olduğunu söyledi.

Dişçi tekerlekli aleti eline aldı; babama dikkatli olmasını, bunun insanın kafasını biraz salladığını söyledim. Babam haykırdı, dişçiyse ona sakin olmasını, bu yaptığının dışarıda bekleyen müşterileri kötü etkilediğini söyledi.

Sonunda babamın işi de bitti, çok uzun sürmedi ve çok iyi geçti, babam dişçinin dizine bir tekme savurdu bir ara, ama olsun. Koltuktan sırıtarak kalktı.

"Eee, Pıtırcık. İkimiz de koca adamlar gibiydik, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet baba," dedim.

Babamla ikimiz kasıla kasıla, ellerimizde birer şekerlemeyle dişçiden çıktık.

Orada Kal!

Gümüş bugün okula geldiğinde kolunun altında kocaman bir kutu vardı. Gümüş'ün babası çok zengindir, ona her zaman müthiş şeyler alır.

Teneffüste Gümüş bize kutunun içinde ne olduğunu gösterdi: Bir oyundu, katlanan büyük bir kartonu vardı, kartonun üstündeyse numaralı bölmeler vardı, bir de zarlar, bir de küçük hayvanlar, bir de üstünde 100 lira, 1000 lira, 1 milyon lira yazan kâğıtlar. Çok kıyaktı!

Gümüş bize oyunun kurallarını çok iyi öğrendiğini, çok zor olduğunu, ama her şeyi anladığını söyledi: Zarlarla oynanıyordu, küçük hayvanlar bölmeler üstünde ilerletiliyordu, hem sonra paralarla bölme satın alabiliyordunuz. Bölmeleri satın alan "Orada kal!" diye bağırıyordu, ötekiyse oradan geçebilmek için para ödüyordu.

Tüm bölmeleri ele geçiren oyunu kazanıyordu. Gümüş'ün babası Gümüş'e bunun son derece eğitici bir oyun olduğunu, böylelikle ticarete yatkınlık kazanacağını, hır gür çıkarmaktan başka işe yaramayan o vahşi oyunlarımızdan çok daha iyi olduğunu söylemiş.

"Şimdi oyunu oynayalım," dedi Gümüş.

"Teneffüste mi?" diye sordu Sırım.

"Neden olmasın ki?" dedi Gümüş.

"Teneffüste oynanacak bir oyun değil çünkü. Teneffüste futbol oynanır, yakantop oynanır, ragbi oynanır, kovboyculuk ya da Kızılderilicilik oynanır. Senin oyunun yağmur yağdığında evde oynanır. Hem ayrıca tam kızlara göre bir oyun."

"O zaman benim oyunumla oynamazsın olur biter. Sana ihtiyacımız yok zaten," dedi Gümüş.

"Suratına bir tane indirmeme ne dersin?" diye sordu Sırım.

Dövüşmeye başlayacaklardı, ama Dalgacı, maskaralık etmeye başlarlarsa teneffüsün, oyun oynamaya zaman kalmadan sona ereceğini söyledi.

Sırım da tamam, olur, ama oyun hoşuna gitmese bile herkes gibi oynamaya hakkı olduğunu, oynaması engellenirse onu engellemeye çalışanın suratına tokadı indireceğini söyledi.

Gümüş de dedi ki: "Ya, öyle mi?"

Dalgacı, maskaralık etmeye başlarlarsa teneffü-

sün, oyun oynamaya zaman kalmadan sona ereceğini söyledi.

Gidip hep birlikte bahçenin bir köşesine gittik, "Orada Kal!"ı yere koyup etrafına oturduk.

"Evet, şimdi herkes kendine bir hayvan seçmeli. Ben atı alıyorum," dedi Gümüş.

"Nedenmiş efendim?" diye sordu Dırdır.

"Çünkü en çok o hoşuma gidiyor çünkü oyun benim, işte bu yüzden atı alıyorum," dedi Gümüş.

"Ya, öyle mi?" diye sordu Dırdır.

Dalgacı, maskaralık etmeye başlarlarsa teneffüsün, oyun oynamaya zaman kalmadan sona ereceğini, öğretmen onu kırk yılda bir teneffüste cezaya bırakmamışken bir türlü rahat durmamamızın çok ama çok kötü olduğunu söyledi. Çok haklıydı Dalgacı.

"Şu Dalgacı salağına eşeği verin, olsun bitsin," dedi Sırım.

Dalgacı da onun suratına tokadı yapıştırdı, dövüşmeye başladılar. Sonracıma Gümüş bize oyundaki hayvanları dağıttı, bana köpek düştü; Tıngır tavuk oldu; Toraman inek; Lüplüp ise domuz olmaktan çok mutluydu. Domuzun her yerinin yenebildiğini, kalanlarla da salam, sosis yapılabildiğini duyduğundan beri domuzu çok sevdiğini söyledi.

Dalgacı ile Sırım'a hayvan kalmamıştı, ama çok önemli değildi, sürekli birbirlerine tokat atıp "Gel bakalım, gel hadi!" diyorlardı çünkü.

'HOPLA'
AILE OYUNU
HUZURLU VE EĞİTİCİ

"Tamamdır, şimdi bütün hayvanları başlangıç çizgisine yerleştiriyoruz, sonra da ben başlıyorum," dedi Gümüş.

"Nedenmiş efendim?" diye sordu Dırdır.

"Çünkü at her zaman en önce başlar, oyunun kurallarında öyle yazıyor," dedi Gümüş.

Sonracıma zarları attı. Altı altı geldi. Atını ilerletti de ilerletti, sonra bir sürü para aldı. Sonracıma Tıngır zarları attı, 2-3 geldi. Gümüş ona tavuğunu beş bölme ilerletmesi gerektiğini söyledi. Tıngır tavuğunu ilerletti, Gümüş de "Orada kal!" diye bağırdı.

"'Orada kal' da ne demek?" diye sordu Tıngır.

"Evet, orada kalacaksın. Gümüş'ün bölmesi üstündesin, oradan çıkmak istiyorsan para ödemek zorundasın," dedi Dalgacı.

"Sen karışma oradan," dedi Tıngır.

Dalgacı cevap verdi:

"İstediğime karışırım, tamam mı? Hem ayrıca, ben de herkes gibi teneffüse çıktım. Sırım'la dövüşmemizi bitirdik, şimdi de 'Orada Kal!' oynamak istiyorum. Hoşuna gitmediyse sana da bir tokat çakabilirim."

Dalgacı'yla Tıngır dövüşürlerken, Sırım tavuğu aldı, Tıngır'ın yerine oynayacağını söyledi. Sonra Toraman zarları attı, 2-2 geldi.

"Hapse gidiyorsun," dedi Gümüş.

Ama Toraman hapse girmeye niyeti olmadığını söyledi. Gümüş de ona, "Tamam o zaman, girme,"

dedi. Oyunun kurallarında böyle bir şey yoktu bence; sanırım Toraman çok güçlü olduğu için Gümüş onunla dövüşmek istemiyordu.

Sonra ben zarları attım, 6-6 geldi.

Gümüş dedi ki:

"Ceza ödeyeceksin, altı altıyı benden sonra attığın için ilk atan kişiye, yani bana para ödeyeceksin, oyunun kuralı böyle. 1 milyon rica edeyim."

Beni çok güldürdüğünü, cezayı ödemeyeceğimi söyledim ona. Toraman oyunun kurallarına saygı göstermemiz gerektiğini, bu işin şakaya gelmeyeceğini söyledi.

Ben de Toraman'a tekmeyi savurdum, beni korkutamaz çünkü, ne yani, iyi valla. Toraman da burnuma yumruğu indirdi, ağlamaya başladım, ama yalnızca gözlerimden ağladım, Toraman burnuma ne zaman yumruk indirse böyle olur, çok acayip doğrusu.

Gümüş'e, burnuma yumruk yesem de yemesem de kabul etmediğimi, beni çok güldürdüğünü, 1 milyonu kesinlikle vermeyeceğimi söyledim.

Gümüş, eğer parayı vermezsem oyundan çıkarılacağımı söyledi, ben de oyuna tekmeyi savurdum.

Ama oynama sırası Lüplüp'te olduğu için, o yüzden Lüplüp elini uzattığı için, elinde de zarlarla birlikte tereyağlı ekmeği olduğu için, asıl tekmeyi bu ekmek yedi. Lüplüp çok ama çok öfkelendi tabii.

Gümüş hepimizin kıskanç olduğunu çünkü ba-

balarımızın bize böyle güzel oyuncaklar almadığını, oyunu kendisinin kazandığını söyledi.

"Güleyim bari, ben kazanıyordum bir kere," dedi Toraman.

Gümüş de Toraman'a hiçbir haltı kazanamadığını, koca bir budala olduğunu söyledi, dövüşmeye koyuldular.

Çok eğleniyorduk. Tıngır, "Geçiş kartımı verin! Geçiş kartımı verin!" diye bağırıyordu. Sırım ona Lüplüp'ün domuzunu verdi. Toraman Gümüş'ün üstüne oturmuştu, ona 1000 liralık iki kâğıdı yedirmeye çalışıyordu.

Sonracıma Karagöz koşarak geldi. Karagöz bizim gözetmenimiz olur, teneffüste maskaralık etmemizden hoşlanmaz. Hepimize tek ayak üstünde dikilme cezası verdi, "Orada Kal!"dan geriye kalanlara el koydu, Gümüş'ü cuma günü okul çıkışı cezaya bıraktı, tek ayak üstünde dikilmek istemeyen Dalgacı'yı da cezaya bıraktı.

Ama ertesi gün Gümüş cuma günkü cezadan kurtulabileceğini söyledi, babası gelip müdüre şikâyette bulunacak, neden böyle bir ceza aldığını anlayamadığını söyleyecekmiş:

"Bu öğrencimiz okula arkadaşlarının şiddet eğilimlerini kışkırtan tehlikeli bir oyun getirdiği için cezaya bırakılmıştır."

Kiraz Evleniyor

Bugün günlerden cumartesi, okula gitmedim, annemin kuzeni Kiraz evlendi, bütün aile davetliydi.

Sabah hepimiz erkenden kalktık, annem elimi yüzümü iyice yıkamamı söyledi, kulaklarını da unutma genç adam, dedi, rica ederim, sonra tırnaklarımı kesti, saçımı yana ayırıp taradı, tepemdeki inatçı bukle yüzünden bir sürü briyantin sürdü; parlayan beyaz gömleğimi giydirdi, kırmızı papyon, sonracıma lacivert takım elbisem, gömlekten daha çok parlayan siyah ayakkabılar, ceketimin üst cebine bir mendil, sümkürmek için değil ama, hoş görünmek için; arkadaşlar beni bu halde görmediği için çok memnundum.

Babam çizgili takım elbisesini giymişti, annemle biraz tartıştı ama. Annem ona armağan ettiği kravatı takmasını istiyordu çünkü. Ama babam nikâh töreni için biraz fazla renkli olduğunu söyleyip gri kravatını taktı.

Annemin renkli çiçeklerle kaplı, harika bir elbisesi vardı, bir de kocaman şapkası. Annemi koca bir şapkayla görmek çok tuhafıma gitti, ama çok yakışmıştı.

Evden çıktığımızda, Bay Sivrikulak, kendisi komşumuz olur, bahçesindeydi. Üçümüzün de pek kıyak göründüğünü söyledi. Nedendir bilmem, ama Bay Sivrikulak'ın söylediği babamın pek hoşuna gitmedi. "İt ürür, kervan yürür," dedi ona. Bazen babamla Bay Sivrikulak'ın konuştuklarından hiçbir şey anlamıyorum doğrusu!

Evlendirme dairesine geldiğimizde, ailenin neredeyse tamamı oradaydı: Anneannem vardı, sonra Kehribar Yenge, Şişik Enişte, Raptiye Teyze, Tonton Amca, hepsi beni öpüp çok büyüdüğümü söylediler.

Ayrıca kuzenlerim Kiki ile Didi de oradaydı, onların ikisi birbirinin aynıdır, ikizdirler çünkü, bir de onların ablası Şirin vardı, ama o kardeşleriyle aynı değildir, onlardan büyüktür çünkü, her yerinde delikler olan kaskatı bir elbise giymişti. Sonracıma kuzenim Zırzır oradaydı, dana yalamış saçları ve beyaz eldivenleriyle beni çok güldürdü doğrusu.

Sonracıma tanımadığım insanlar vardı: Kiraz'ın nişanlısı örneğin, kendisi kıpkırmızı kesilmişti, arkası uzun siyah bir ceketi vardı, izlediğim bir filmde gördüğüm ceketin aynısıydı; sonracıma onun kız kardeşi olan bir bayanla başka bir bayana artık ağlamama-

sını, gülünç duruma düştüğünü söyleyen bir adam vardı.

Sonracıma kocaman, siyah bir araba geldi, her yanı çiçek doluydu, herkes çığlık attı. Arabadan Kiraz ve ailesi indiler. Kiraz'ın annesinin gözleri kıpkırmızıydı, sürekli burnunu siliyordu.

Kiraz acayip güzeldi, bir harikaydı, bembeyaz giyinmişti, uzun bir duvağı vardı, ama arabanın kapısına sıkıştı, elinde de küçük bir buket vardı.

Hep birlikte evlendirme dairesine girdik. İçeri girmek için bir başka nikâhın sona ermesini bekledik. Kiraz'ın annesiyle Kiraz'ın nişanlısının annesi ağlamaya devam ettiler. Sonracıma sıranın bize geldiği söylendi.

Çok kıyak bir salona girdik, her tarafta kırmızı banklar vardı. Kukla tiyatrosunu andırıyordu, ama kukla tiyatrosu yerine bir masa vardı. Kırmızı, mavi, beyaz kuşak takmış bir amca girdi içeri –belediye başkanıymış–, hepimiz ayağa kalktık, tıpkı okulda müdür sınıfa girdiğinde ayağa kalktığımız gibi. Sonracıma hepimiz oturduk; belediye başkanı, Kiraz'la nişanlısının bir gemiyle enginlere açıldığını, bir sürü fırtınaya yakalanacaklarını, ama karaya vurmamak için ellerinden geleni yapacaklarına emin olduğunu söyleyen bir konuşma yaptı.

Ama neler söylediğini çok iyi duyamadım, Kiraz'ın annesinin tam arkasına oturmuştum çünkü, o

BILLARD

da ağlarken çok ses çıkarıyordu. Kiraz'ın gemi yolculuğuna çıkıp bir sürü fırtınaya yakalanacak olmasına çok üzülmüş olmalı.

Sonracıma Kiraz, nişanlısı, Tonton Amcam ve Kiraz'ın nişanlısının kız kardeşi ayağa kalkıp kocaman bir deftere imza attılar. Belediye başkanı Kiraz'la nişanlısını karı koca ilan ettiğini söyledi. Hemen kalkıp salondan çıktık, sırada başka bir nikâh vardı çünkü.

Evlendirme dairesinden ayrıldık. Daha önce bir sürü fotoğraf çekmiş olan amca hepimizi yeniden sıraya dizip fotoğraf çekti. Kirazla kocası ortadaydı, büyükler onların etrafına dizildi, çocuklar da önde diz çöktü. Herkes kocaman gülümsedi, hatta Kiraz'ın annesiyle Kiraz'ın kocasının annesi bile, ama fotoğraf çekildikten sonra yine ağlamaya koyuldular.

Sonra arabalara binip kiliseye gittik. Kiraz'la kocası bir kez daha evlendiler, çok güzeldi, müzik vardı, çiçekler vardı. Kiliseden çıktığımızda fotoğrafçı amca yine oradaydı, hepimizi tekrar kiliseye soktu, sonra yeniden dışarı çıkmamızı söyleyip fotoğraf çekti.

Sonracıma bizi kilisenin merdivenlerine oturttu, aynı evlendirme dairesinin merdivenlerinde yaptığı gibi; kaldırımda bize bakıp gülen bir sürü insan vardı.

Yeniden arabalara binip restorana gittik. Babam yalnızca bizler için bir salon ayırtıldığını, restoranda

uslu durmamı, kuzenlerle kavga etmememi, annem de hastalanmayayım diye çok fazla yemememi söyledi.

Kocaman kırmızı bir burnu olan Tonton Amcam bizimle aynı arabadaydı. Çocuğu rahat bırakmalarını, ailede her gün düğün yapılmadığını söyledi bizimkilere. Babam da ona sen daha konuşup dur, asıl sen ne zaman evleneceksin, dedi.

Tonton Amcam da bir tek annemle evlenmek istediğini söyledi. Annem güldü, Tonton Amcamın hiç değişmeyeceğini söyledi. Babamsa bunun çok üzücü olduğunu belirtti.

Restorana geldiğimizde fotoğrafçı amca bizi bekliyordu, bir sürü fotoğraf çekti yine.

Restoranda gelini alkışlayan insanlar vardı. Bir merdivenden yukarı çıktık, hiç kimsenin olmadığı küçük bir salona geldik, yalnızca büyük bir masa vardı, o kadar güzeldi ki insanın karnı acıkıyordu, bir sürü bardak vardı, çiçekler vardı ve bir de fotoğrafçı amca, fotoğrafımızı çekmek için bizden önce yukarı çıkmıştı.

Herkesin sofraya oturmasını beklerken, Kiki, Didi, Zırzır ve ben parkelerin üstünde koşup kaymaya başladık. Kiki ile Didi yere kapaklandılar, annelerle babaların hepsi uslu durmamızı söyledi. Raptiye Teyze bu çocukların yerinde duramamasının çok normal olduğunu, bu kadar uzun tören yapılmasına hiçbir anlam veremediğini, bitkin düştüğünü, artık dayanamayacağını söyleyip ağlamaya koyuldu. Yüksük Teyzem de hava alsın diye onu dışarı çıkardı.

Hepimiz sofraya oturduk, Kiki, Didi, Zırzır ve ben sofranın ucuna oturtulduk. Tonton Amcam ayağa kalktı, accayip komik bir konuşma yaptı. Babam ona susmasını, masada çocuklar olduğunu söyledi.

Sonracıma Tonton Amca annemin şapkasını taktı, herkesi güldürdü, bir tek Kiraz'ın annesiyle Kiraz'ın kocasının annesi dışında, onlar ağlıyorlardı çünkü, herkese şarkı söyletti.

Sonracıma acayip kıyak kat kat bir pasta geldi, bir de şampanya şişeleri. Kiraz kalkıp pastayı keser gibi yaptı, fotoğrafçı fotoğraf çekti, herkes alkışladı. Sonracıma fotoğrafçı Kiraz'ın kocasına ayağa kalkmasını, yeleğinin düğmelerini ilikleyip Kiraz'la birlikte pastayı keser gibi yapmasını söyledi.

Pastayı gerçekten kesense Tonton Amcam oldu, dilimleri herkese dağıtırken en büyük parçanın gelinle damada verileceğini söyledi. Herkes güldü, annem dedi ki: "Çocuklara fazla verme."

Biz de anneannem de çok sevinçliydik. Anneannem çocuklara en azından kadeh tokuşturmaları için biraz şampanya verilmesini söyledi. Kadehlerin dibinde bize de biraz verdiler, çok lezzetliydi. Sonracıma hastalandım, annemle babam beni eve götürdüler.

Çok kıyak bir gündü bence, büyüdüğümde ben de evleneceğim. Böylece istediğim kadar şampanya içip pastanın en büyük dilimini yiyebileceğim!

Yüzmeye Gidiyoruz

Anneme arkadaşlarla havuza gitmeye karar verdiğimizi söylediğimde dedi ki:

"Hayır, hayır, yine hayır, Pıtırcık! Ne zaman arkadaşlarınla dışarı çıksan felaketler birbirini izliyor. Havuza gitmiyorsun!"

Ben de gidip babamdan izin istedim, o sırada gazetesini okuyordu, dedi ki:

"Ha? Ne? Tamam, tamam, hadi, madem istiyorsun. Sen şimdi git oyna."

Annem babamın havuza gitmeme izin verdiğini öğrendiğinde öfkelendi, gidip onunla tartıştı, beni azarladı, herkes bağırıp çağırdı, sonracıma hepimiz barıştık. Babam annemi öptü, annem beni öptü, patates kızartacağını, eğer dikkatli olursam havuza gidebileceğimi söyledi.

"Evet, çok dikkatli ol, Pıtırcık. Biz sana güveniyoruz, ama arkadaşlarının hepsi birer maskara!"

Arkadaşlarla havuzun girişinde buluştuk – bizim mahallede çok kıyak bir havuz var. Ama girişte Tıngır'ın gemisi yüzünden başımızı ağrıttılar. Bilet satan amca Tıngır'a gemiyle ne yapacağını sordu.

"Havuzda yüzdürücem, başka n'apıcaktım ki, iyi valla!" dedi Tıngır.

"Hayır efendim, hayır. Bunu yapman yasak. O elindekiyle insanları yaralayabilirsin. İçeri girmek istiyorsan, oyuncağını girişte emanete bırakırsın," dedi biletçi.

Tıngır öfkelendi, en kıyak gemisini emanete bırakmak için getirmediğini, biletinin parasını ödedikten sonra içeri ne isterse sokabileceğini söyledi.

"Havuza bu gemiyle giremezsin, o kadar!" dedi biletçi.

"Hadi yürüyün beyler," dedi Tıngır.

Sonracıma gemisiyle içeri girdi.

Havuz çok kalabalıktı. Bir harikaydı, ama su masmaviydi, atlama tahtaları çok kıyaktı. Ayrıca her şey çok iyi düzenlenmişti, soyunmak için kabinler vardı, ama asıl eğlencelisi soyunmak için hepimizin aynı kabine girmesiydi.

Lüplüp ile Dırdır da kabine girdiler, ama soyunmadılar; Lüplüp iki saat boyunca yemek yemeden duramadığı için yüzemeyecekti, Dırdır ise nezle olmuştu. Sonracıma kabinin kapısına vuruldu, birisi sert bir sesle şöyle dedi bize:

"Ne yapıyorsunuz orada? Hemen dışarı çıkın!"

Kabinden çıktık, bir adam, bağıran da oymuş zaten, bizi görünce gözlerini kocaman açtı.

"Birkaç kişi daha alsaydınız yanınıza! Bakın, ufaklıklar, sizinle işimiz var galiba. Efendi olun, dikkatli davranın. Gözüm üzerinizde... Siz ikiniz, neden mayolarınızı giymiyorsunuz?"

"Ben giyemem. Havuzda da yüzemem, hastayım," dedi Dırdır.

"Ben de yüzemem, yoksa hastalanırım," dedi Lüplüp.

Havuz gözetmeni başka bir şey demedi, kafasını

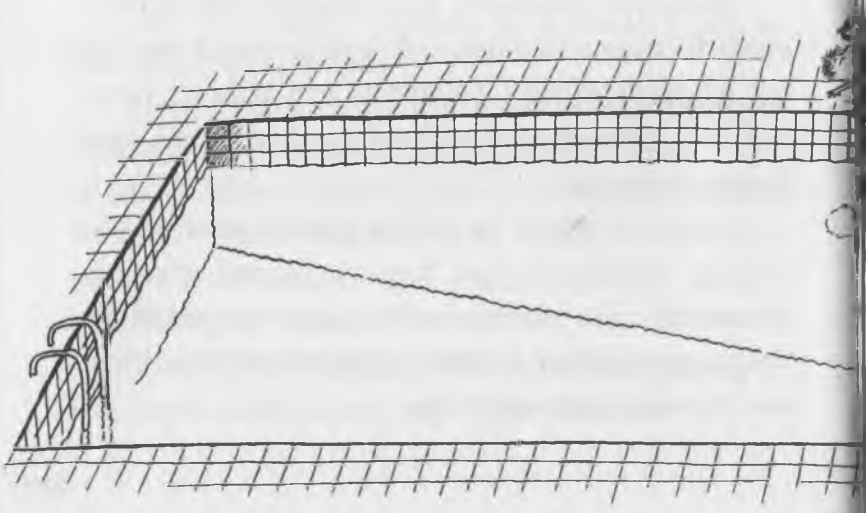

sallayarak yürüdü gitti, tıpkı okuldaki gözetmenimiz Karagöz'e benziyordu bu hali.

"Haydi beyler, suya en son giren budaladır!" diye bağırdım.

"Durun! Acayip kıyak bir şey getirdim! Bakın!" dedi Gümüş.

Gerçekten de, Gümüş'ün kocaman bir paketle geldiğini fark etmemiştik. Paketi açtı, içinden kauçuk bir at çıktı, havası inmişti, kıpkırmızıydı, bir de beyaz tüyleri vardı.

"Bunu şişireceğiz, harika olacak. Babam bunu geçen yıl yaz tatiline çıkarken almıştı," dedi Gümüş.

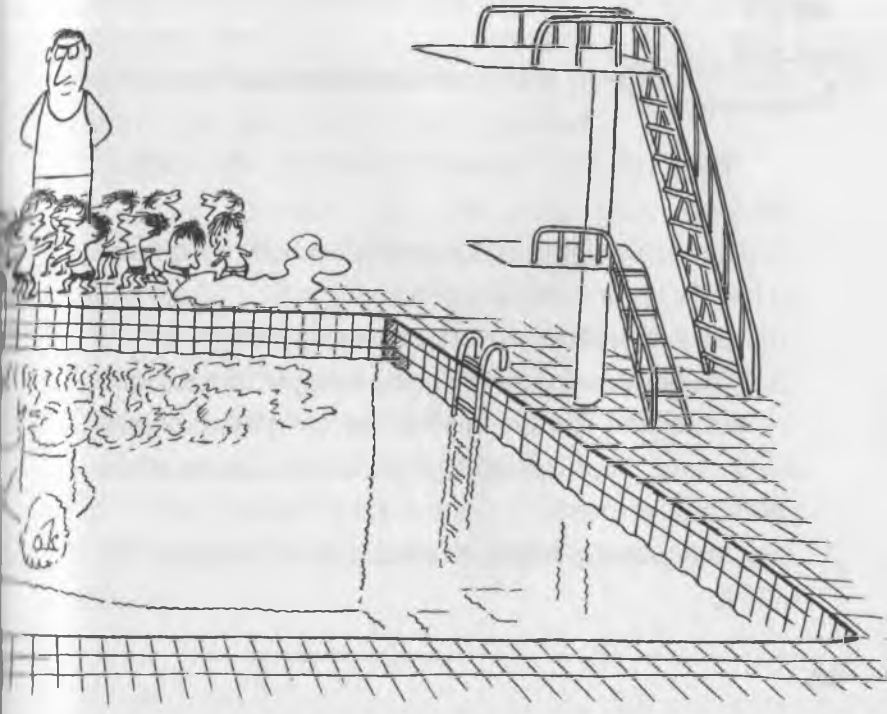

"Ayy, çok güzelmiş!" diye bağırdı Dalgacı.

Hepimiz Dalgacı'ya hak verdik. Toraman da dedi ki:

"Özellikle de yüzme bilmeyenler için çok iyi."

"Bana mı söylüyorsun bunu sen?" diye sordu Sırım.

Sırım ile Toraman kavga ederlerken, Gümüş atı üfleyerek şişiriyordu, çok zor işti doğrusu. Kıpkırmızı kesilmişti. Dırdır ona yardım etmek istedi, ama Gümüş, "Hayır," dedi, kendi atı olduğunu söyledi. At neredeyse şiştiğinde, "pssss" diye bir ses duyduk, at yeniden sönmeye başladı. Gümüş'ün suratını görmeliydiniz!

"Bir yeri delinmiş olmalı," dedi Dalgacı.

Hepimiz deliği bulmak için eğilip baktık.

"Buldum! İşte burada! Yırtılmış!" diye bağırdı Dalgacı.

Gümüş'ün canı çok sıkılmıştı, atı belki de bir parça bantla tamir edebileceğimizi söyledi.

"Bant bulmama yardım etsenize!" dedi.

"Git bantını kendin bul. At senin ya!" dedi Dırdır.

Sonracıma Dırdır Lüplüp'ten bir parça poğaça istedi, ama Lüplüp kendi poğaçası olduğunu söyleyerek ona vermedi.

"Ben sana yardım ederim," dedi Dalgacı, Gümüş'e.

Gümüş ile birlikte bant aramaya gittiler.

"Suya en son giren budaladır!" diye bağırdım.

"Şu en yüksek tahtadan havuza atla da görelim," dedi Toraman, Sırım'a.

"Hah! İstesem atlarım, ama canım çekmiyor," dedi Sırım.

"Tabii ya, tabii. Canın çekmiyor, atlarsan boğulursun çünkü. Boğulan insanları nasıl kurtardığını anlatır durursun, ama daha yüzme bilmiyorsun," dedi Toraman gülerek.

Sırım dedi ki:

"Ben mi yüzme bilmiyormuşum! Güldürme beni!"

Toraman da "Madem bu işe gülüyorsun, atla da görelim!" dedi.

"Beni rahat bırakmazsan tokadı yiyeceksin," dedi Sırım, çok ama çok öfkelenmişti.

"Dene de gör!" dedi Toraman.

Sırım Toraman'ı itti. Havuzdaki gözetmen koşarak geldi. Sırım ile Toraman'ı kollarından tutarak şöyle dedi:

"Bu size son uyarım. Bir daha olay çıkarırsanız gidip üstünüzü giyecek, doğruca eve döneceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Amca, amcaa..." dedi Dalgacı.

"Yine ne var?" dedi amca.

"Yapıştırıcı bantınız var mı hiç? Atım için," dedi Gümüş.

Gözetmen yüzünü ovuşturdu, Gümüş ile Dalgacı'ya gözlerini küçülterek bakıp cevap vermeden uzaklaştı.

"Burada bant bulamayacağız. Herkese sorduk, yok işte. Bu atla oynayamayacağız. Kauçuk yaması olsaydı hallederdik belki," dedi Gümüş.

"Aaa, bizim evde bisikletim için sakladığım kauçuk yamaları vardı. İstersen gidip alayım," dedi Dalgacı.

Dalgacı evden kauçuk yaması almak için gidip giyindi. Çok kıyak bir arkadaşımız şu Dalgacı.

"Hadi bakalım, en yüksek tahtadan atlıyor musun, atlamıyor musun?" diye sordu Toraman.

"Canım isterse atlarım," dedi Sırım.

"Beyler! Hadi artık ama! Suya en son giren budaladır!" diye bağırdım.

Burnumu sıkıp havuza koştum, cuuup, atladım. Su acayip güzeldi, ama bir de baktım ki arkadaşlar atlamamış!

Sırım'la Toraman'ın, bir de hemen kabinlere gidip giyinmelerini söyleyen havuz gözetmeninin etrafında toplanmışlardı.

Babam haklı sanırım: Arkadaşlarımın hepsi maskara!

Bir Kutu Çikolata

Bay Sivrikulak komşumuz, babamın da arkadaşıdır. Birbirlerine takılmaya bayılırlar, ama ne zaman birlikte maskaralık edecek olsalar, birbirlerine kızıp küserler.

Bu kez babamla Bay Sivrikulak, babam çitin üstünden onun bahçesine eğlenmek için boş bir bezelye konservesi kutusu fırlattığı günden beri konuşmuyorlardı, Bay Sivrikulak pek eğlenmedi, ama bahçesinin çöplük olmadığını, babamın bu şakasının budalaca olduğunu, birisini yaralayabileceğini söyledi. Sonracıma, babam gülmeyi sürdürünce, konserve kutusunu bizim bahçeye atıp bağırdı:

"Al kutunu başına çal!"

İşte bu babamın hiç hoşuna gitmedi, bu nedenle haftalar, haftalardır, birbirlerine merhaba demiyorlar.

Bu yüzden, bugün annem akşam yemeğinden sonra Sivrikulakların bize kahve içmeye geleceğini söylediğinde çok şaşırdım. Ama babamla Bay Sivrikulak küstüklerinde annemle Bayan Sivrikulak'ın onları barıştırdıklarını biliyorum. Sonra bir dahaki soytarılıklarına dek yeniden arkadaş kalıyorlar.

Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ki kapı çaldı. Bay ve Bayan Sivrikulak gelmişti, herkes gülüyordu. Babamla Bay Sivrikulak el sıkıştılar. Annem onlara koca çocuklar gibi davrandıklarını söyledi. Ben de çok ama çok sevindim, çünkü Bay Sivrikulak anneme bir kutu çikolata verip şöyle dedi:

"Savaş bezelyelerinden sonra, işte size barış çikolataları!"

Annem çok güldü, Bay Sivrikulak'a buna hiç gerek olmadığını söyledi. Ama bence çok harika bir fikirdi, çikolata kutularına bayılırım çünkü. Biz hiç satın almayız, anneme getirirler, ama daha çok çiçek getirirler, onlar da çok güzel olur, ama saçma bir armağandır bence, çiçek dediğin yenmez çünkü, bahçede zaten bol bol bulunur.

Annem bir tane çikolata almama izin verdi; kutuda daha bir sürü vardı, ama daha da güzeli, iki kat çikolata vardı kutuda, aile dostumuz Bay Kirlisakal'ın getirdiği gibi, alt katı kâğıttan değildi.

Annem çikolataları seçmemem gerektiğini söyledi, ben de altın rengi kâğıda sarılı olanlardan bir tane aldım. En sevdiğim likörlü çikolatalardandı, ama içinde likör olmasını beklemediğim için çenemden akıverdi. Herkes güldü, beni öptüler, annem artık geç olduğunu, yarın okula gideceğimi, gidip yatmamı söyledi.

Sabah kalktığımda, anneme çikolatalardan bir tane daha yiyebilir miyim, diye sordum. Annem yüzümü yıkamamı, giyinmemi, sütlü kahvemi içip ekmek dilimlerimi bitirdikten sonra bakacağını söyledi.

Sütlü kahveyle ekmek yerine çikolatayı yeğlediğimi söyledim. Ama annem "Hayır!" dedi.

Kahvaltıdan sonra, okula gitmeden önce, annem bir çikolata yememe izin verdi, yine likörlülerden bir tane aldım, ama bu kez ne olacağını biliyordum, çenemden akmasın diye ağzıma atıverdim.

"Teneffüste yemek için okula çikolata götürebilir miyim?" diye sordum. Ama annem "Yok artık daha neler," dedi. Geç kalmak istemiyorsam hemen evden çıkmamı söyledi. Ben de niye okula çikolata götürmeye hakkım olmadığını sordum, arkadaşların bir sürü şey getirdiğini söyledim. Annem, eğer konuşmaya devam edersem çok kızacağını söyledi. Ben de ağlaya ağlaya okula gittim, çünkü haksızlık, haksızlık, haksızlık işte!

Okulda Lüplüp'e –kendisi bir arkadaşımdır– evde koca bir kutu çikolatamız olduğunu söyledim.

"Kaç katlı?" diye sordu bana.

İki katlı olduğunu duyunca Lüplüp bunun çok ilginç olduğunu, öğle yemeği için okuldan çıktığımızda eve kadar bana eşlik edeceğini söyledi. Eve girdiğimizde annem Lüplüp'ü gördüğüne çok şaşırdı.

"Çikolata kutumuzu görmeye geldi," diye açıkladım.

"Vallahi bir hoşsunuz!" dedi annem. "Annen şimdi seni yemeğe bekliyordur. Çabuk evine dön bakalım! Yok artık, daha neler!"

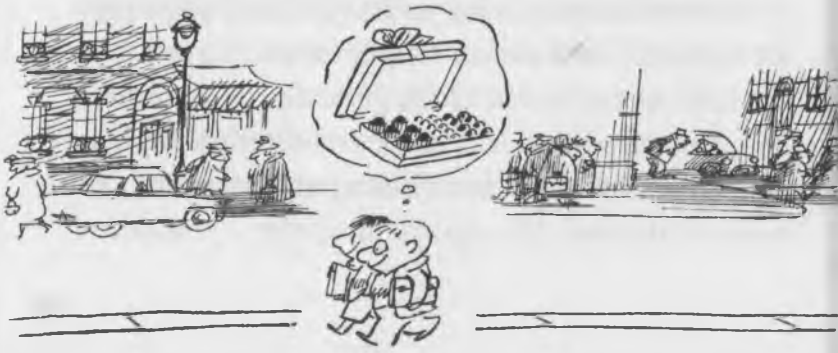

Lüplüp kapıya doğru döndü, ayaklarını sürüyerek çok yavaşça ilerlemeye koyuldu. Annem eliyle ağzını kapadı, arada sırada güldüğünü görmemi istemediği zaman böyle yapar. Sonracıma dedi ki:

"Pıtırcık, sen yine de arkadaşına bir çikolata ver bakalım. İştahı kesilmesin diye öğle yemeğinden sonra yer."

İşte bu Lüplüp'ü çok güldürdü. Ben de ona kâğıdında yeşil süsler olan bir çikolata verdim.

"Altın rengi kâğıdı olanlardan birini versen daha iyi olurdu. Altın rengi kâğıdı olanlar likörlü oluyor. Ben bu işleri iyi bilirim," dedi Lüplüp.

Ben de seçmemesi gerektiğini söyledim. Lüplüp ise iyi bir arkadaş olmadığımı söyledi bağırarak; ben de hoşuna gitmiyorsa kâğıdında yeşil süsler olan çikolatayı geri verebileceğini, hem üstelik kendi evinde olmadığını, yalan mı, iyi valla, söyledim.

Annem, kendisi artık gülmüyordu, yeter artık, bitmedi mi, diye sordu bize. Lüplüp kâğıdında yeşil süsler olan çikolatayı yiyerek öfkeli bir halde evine gitti.

Sonracıma ben de bir çikolata yemek istediğimde annem çıldırmış olmam gerektiğini, yemekten önce kesinlikle yiyemeyeceğimi söyledi.

"Lüplüp yiyor da ben niye yiyemiyormuşum?" diye sordum.

"Çabuk git ellerini yıka, bir daha da çikolata sözü

duymak istemiyorum! Öğle yemeğini hazırlayacağım daha, baban neredeyse gelir, biliyorsun öğle vakti çok acelesi oluyor!" diye bağırdı annem.

Binlerce kere büyük haksızlıktı doğrusu.

"Lüplüp'ün çikolata yemeye hakkı var da benim niye yok?" diye çıkıştım. "Lüplüp niye benden daha çok seviliyor?"

"Yiyeceksin tokadı!" dedi annem. Sesi gözetmenlerimizden Bay Sinekkovmaz'ınkini andırıyordu, teneffüste kendisini çılgına çevirdiğimizde o da böyle bağırır.

O sırada babam geldi.

"Oooo, yine tantana kopmuş bakıyorum. Bu seferkinin gülünç sebebi nedir, öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Annem cevap verdi:

"Dostun Sivrikulak'ın getirdiği çikolata kutusu, ne olacak? Pıtırcık Bey çikolatadan başka şeyle beslenmek istemiyor. Pıtırcık Bey ne kadar arkadaşı, tanıdığı varsa çikolata ikram etmek için eve getiriyor! Ayrıca Pıtırcık Bey öğle yemeğinden önce çikolata yemesini yasaklamamı kabul etmiyor!"

"Dostum Sivrikulak mı? Sivrikulak'la yeniden dost olmam için canını dişine takmamış mıydın sen? Asıl mesele bu değil zaten; çikolatalar yüzünden bu hale gelebildiğimize inanamıyorum. Pıtırcık, annen sana yemekten önce çikolata yok dediyse yok, o kadar!" dedi babam.

"Lüplüp yedi ama! Ona çikolata vermemi annem söyledi!" diye haykırdım.

Annem babama dedi ki:

"Oğlun ne kadar inatçı görüyor musun? Kime çekti acaba? Her neyse, çikolata yok, doğru sofraya."

"Bu ince dokundurma için teşekkür ederim. Ama bir an olsun çikolatalardan söz etmezseniz çok sevineceğim. Biraz kafamı dinlemek istiyorum. Acele gitmeliyim, büroda saat ikide toplantım var. Yemek çoktan hazır olmalıydı," dedi babam.

"Ya, öyle mi? Geç kaldığım için çok özür dilerim," dedi annem gülerek, ama aslında neşeli değildi. "Yemeği hazırlamama oğlunun çikolataları engel oldu."

Babam bağırmaya başladı:

"Madem öyle, ben de lokantada yiyeceğim yemeğimi! Eve gelmeyeceğim! Orada çikolatadan söz edilmiyordur bari! Bir daha bu evde çikolata sözü duymayacağım! Yeter artık çikolata! Bitti çikolata! Zaten o çikolataları ne yaptığımı göreceksiniz şimdi!"

Babam çikolata kutusunu alıp bahçeye çıktı, çitlere yaklaştı. Bay Sivrikulak kendi bahçesinde yaprakları topluyordu, başını kaldırıp babama gülümsedi.

"Al bakalım! Sana kutunu geri veriyorum!" diye bağırdı babam.

Sonracıma çikolata kutusunu Bay Sivrikulak'ın balkonuna attı.

Şimdi evde her şey yolunda. Babamla ben annemden özür diledik, o da bize sık sık patates kızartması yapıyor. Ama babamla Bay Sivrikulak artık selamlaşmıyor.

Ayakkabılarımı Boyuyorum

Bayan Kocabaş annemi telefonla arayıp bugün öğleden sonra evine çaya davet etti. Bayan Kocabaş anneme beni de yanında getirmesini çünkü çok tatlı olduğumu söyledi ayrıca.

Bayan Kocabaş'ın evine çaya götürülmekten pek hoşlanmam çünkü ne çocuğu vardır ne de televizyonu. Ama annem, Bayan Kocabaş evine çaya gitmemi istiyorsa onun evine gidip çay içeceğimi söyledi, o kadar! Bayan Kocabaş babamın patronu Bay Kocabaş'ın karısıdır.

Annem lacivert takımımla beyaz çoraplarımı giydirdi bana, saçlarımı taradı. Böyle giyindiğimde tam bir budalaya benzerim.

Sonracıma annem ayakkabılarıma baktı, pek temiz görünmediklerini, onları fırçalayacağını, ama artık vakit geç olduğundan önce kendisinin giyinip hazırlanacağını söyledi.

"Eğer uslu durursan, bu akşam sana elmalı turta yapacağım," dedi. Sonra da odasına çıktı.

Annemi de elmalı turtayı da çok severim, bu yüzden maskaralık etmemeye karar verdim.

Sonracıma, annem hazırlanırken ayakkabılarımı boyasam ona ne güzel bir sürpriz yapmış olurum, diye kendi kendime düşündüm. Böylece annem ayakkabılarımı fırçalamaya geldiğinde ayakkabılarımın pırıl pırıl parladığını görecek ve şöyle diyecekti:

"Ah, inanamıyorum, benim küçük Pıtırcık'ım koca adam olmuş, annesine yardım da ediyormuş!"

Sonra beni öpecek, akşama da elmalı turtadan iki, belki üç dilim yiyebilecektim. Çok kıyak olacaktı!

Mutfağa gittim, içinde ayakkabı boyama malzemelerinin bulunduğu küçük çantayı aldım. Babam gibi yapıp öncelikle ayakkabılarımı şöyle bir fırçaladım, bu kadarıyla bile parlamışlardı. Sonracıma siyah boya kutusunu aldım, babamın ayakkabılarına boya sürmek için kullandığı küçük fırçayı aradım. Ama bulamayınca (annem babamın çok dağınık olduğunu söyler) boyayı parmaklarımla sürdüm, çok da önemli değildi, nasıl olsa ellerimi sonra yıkayacaktım.

Boya böyle harika sürülüyor, ama tırnakların arasına girip simsiyah yapması çok kötü oluyor. Daha sonra büyük fırçayı alıp babamın yaptığı gibi ıslık çalarak fırçaladım, çok eğlenceliydi. Ama ayakkabılarım boyayı sürmeden önce daha parlaktılar sanki. Ben de ne yaptım, biraz daha boya sürdüm, hem de kalın bir tabaka. Ama sonra fırçalamak yerine annemin ben kullanmasam bile kesin kirli sepetine atacağı bir bulaşık bezi alıp onunla parlattım.

Ayakkabılarım pek öyle parlamamıştı, ama idare ederdi yine de. Asıl can sıkıcı olan çoraplarımın durumuydu. Babam ayakkabılarını boyadığında çorapları-

nı kirletmemeyi nasıl başarıyor bilmem. Beyaz çorap giymediği içindir belki. Benimkiler dizlerime kadar simsiyah olmuştu. Üstelik çorapları gömlek kolları gibi sıvayamazsınız da, öyle durmak zorundadırlar.

Ben de lavabonun yanında duran büyük sabunu aldım, çeşmede ıslatıp çoraplarıma sürmeye koyuldum. Pek iyi temizlemedi, üstelik bacaklarım üşüdü. Sonracıma ayakkabılarıma biraz daha boya sürüp üstünde kalan sabunu yok ettim.

Ama keşke gömleğimin kollarını sıvasaymışım, kolları dirseğe kadar ıslanmıştı çünkü, üstelik birkaç boya lekesi de vardı. Beyazın üstünde de siyah çok sırıtıyor, annem beyazın çok kir gösterdiğini söyler hep, haklıymış meğer. Lacivertten daha çok kir gösterdiği kesin, çünkü ceketimdeki boya lekelerini görmek için çok yakından bakmak gerekiyordu.

Ceketimdeki boyayı, babamın et yediğimizde kullandığı et bıçağıyla kazıdım zaten, bir güzel temizlen-

di. Ceketimi çıkarıp iskemlenin arkasına astım, ama ceket ağır gelince, iskemle, bammm, yere düştü. Her şey yerdeydi: Ceketim, iskemle, ayakkabı boyama malzemelerinin durduğu çanta, onu da iskemlenin üstüne koymuştum çünkü. Çok da önemli değildi aslında, ama boya kutusu yere düşmüştü, hem de boya olan tarafı, tıpkı teneffüste itiştiğimizde Lüplüp'ün ekmek dilimlerine olduğu gibi, ama Lüplüp'ün dilimlerinde boya değil, tereyağı, çoğu zaman da reçel olur.

Ben de mutfak karolarının üstündeki lekeyi temizlemeye karar verdim. Annemden azar işitmeye niyetim yoktu. Başka bir bez aldım, annem kesin onu da kirli sepetine atacaktı. Ama bez pek işe yaramadı doğrusu, boya çıkmadığı gibi daha da yayıldı.

Ben de annem gibi yaptım. Süpürgeyi aldım, ucunda saman sapları olanı değil ama, ötekini. Bezi muslukta ıslattım, iyi ki musluğu açık bırakmışım, ilk açışta çok su sıçratıyor çünkü.

Sonracıma bezi süpürgenin ucuna taktım. Yeri silmeye başladım, çok tuhaftı doğrusu. Boya ıslanıyor ama çıkmıyordu.

Büyük sabun parçasını aldım, yere diz çöktüm, iki elimle sabunu boyanın üstüne sürttüm de sürttüm. Can sıkıcı olan, boyanın pek temizlenmemesi, ama sabunun epey kirlenmesiydi.

Sabun çok kötü durumda değildi, ama kravatım da fena sayılmazdı aslında. Bir tek ucu yere sürünmüştü çünkü, ceketimin en üst düğmesini kapattığımda da ucu görünmüyordu.

Asıl can sıkıcı olan pantolonumun ıslak boyaya batmış dizleriydi. Çok acayip, boya lacivertin üstünde bile görünüyordu. Kısa pantolonumun paçalarını bi-

raz kıvırayım dedim ama, dizlerim de çok kirlenmişti.

En iyisi gidip üstümü değiştireyim, dedim. Mutfağı sonra temizlerim. Odama gitmek üzere kalkarken mutfaktaki küçük aynada kendimi gördüm ve işte o anda gülmeye başladım. Suratımın her yanı, özellikle de burnumun üstü boya içindeydi. Palyaçoya dönmüştüm, suratımı değişik şekillere sokarak eğlenirken büyük bir haykırış duydum.

Annem mutfak kapısındaydı. Hiç de hoşnut görünmüyordu. Beni kolumdan tuttu, akşam tatlı yiyemeyeceğimi, olup bitenleri babama anlatınca bakalım onun neler diyeceğini söyledi.

Ağlamaya koyuldum, çünkü, evet tamam, bazı maskaralıklar yapmış olabilirim, ama haksızlık bu, hem de çok büyük haksızlık, yalan mı, iyi valla, annem ayakkabılarımı boyadığımı fark etmedi bile. Hem de tek başıma!

Çikolata Fabrikasında

Hepimiz sabırsızlıkla perşembe gününü bekliyorduk. Öğretmen bir çikolata fabrikasını ziyaret edeceğimizi söylemişti çünkü.

"Size güveniyorum," dedi öğretmen. "Tertemiz giyineceğinize eminim... İsterseniz konuşmanızın bitmesini bekleyeyim Pıtırcık Bey... Evet, ne diyorduk. Ziyaret sırasında çok uslu duracak, çok dikkatli olacaksınız. Çünkü daha sonra gördüklerinizi kompozisyon olarak yazmanızı isteyeceğim. Saat ikide okulda buluşacağız. Sakın geç kalmayın. Gecikenleri beklemeyeceğiz."

Perşembe günü saat bir buçukta okuldaydım. Arkadaşların hepsi çoktan gelmişti. Lüplüp elma yiyordu, evinde tatlı yemeye vakti kalmamış da. Yanına da bir sandviç almıştı. Çarpım bizi çok güldürdü doğrusu, okul çantasını da getirmişti.

"Ziyaret sırasında not almak için defter getirdim," dedi. "Kompozisyon yazacağız ya."

Deli bu Çarpım!

Sonra öğretmenimiz geldi, pek hoş görünüyordu doğrusu. Çok güzel giyinmişti. Her zamanki evrak çantası yerine bir el çantası almıştı, başında da bir şapka vardı.

"Şöyle bir bakalım," dedi. "Evet, fena değil. Taranmamış saçlar görüyorum arada. Şöyle bir-iki fırça atılsa çok iyi olurdu, ama genelde temiz sayılırsınız... Lüplüp! Çenenden akan suları sil, o elma koçanını da at artık! Haydi yola koyuluyoruz! Okul otobüsünde yaramazlık edeni hemen aşağı indireceğim, çikolata fabrikasına da götürmeyeceğim, haberiniz olsun!"

Otobüse bindik, hepimiz çok sevinçliydik, kimse maskaralık etmedi. Şoför ne zaman kırmızı ışıkta dursa dönüp arkasına bakıyordu. Çok şaşırmış görünüyordu.

Fabrikaya geldik. Çok kocaman, kocaman, kocaman bir yerdi. Öğretmen bizi otobüsten indirdi. Lüplüp'e kazağındaki sandviç kırıntılarını temizlemesini söyledi. Tek sıra olup içeri girdik. Çok kibar bir bayan bizi bekliyor, bize bakıp gülümsüyordu. Kel mi kel bir amcanın oturduğu koskocaman bir büroya götürdü bizi. Kel amca ayağa kalktı, öğretmenin elini sıktı. Sonra dönüp bize baktı. Koskocaman gülümseyerek dedi ki:

"Çocuklar, Karakaymak Çikolataları adına size hoş geldiniz diyorum. Ben fabrikanın müdürüyüm. Çikolata sevmeyeniniz yoktur herhalde?... Heh, heh... Çikolata seven parmak kaldırsın!"

Çarpım dışında hepimiz parmak kaldırdık.

"Eee, Çarpım," dedi öğretmen.

"Çikolata beni hasta ediyor," dedi Çarpım. "Küçüklüğümden beri, doktor yememem gerektiğini söylüyor, çünkü..."

"Tamam, tamam," dedi fabrika müdürü. "Gördüğüm kadarıyla hepiniz çikolata seviyorsunuz. O zaman, ziyaretten sonra size küçük birer sürpriz hazırlayacağız."

Beyaz önlük giymiş başka bir amca büroya girdi. Müdür bu amcanın adının Bay Sütlaç olduğunu ve bize fabrikayı onun gezdireceğini söyledi. Avluya çıktık. Orada bir sürü kamyon vardı, sonracıma kocaman bir kapıya doğru ilerledik. İçeri girmeden önce Bay Sütlaç sordu:

"Aranızda çikolatanın nasıl yapıldığını bilen var mı?"

"Çikolata yapımında kakao ve şeker kullanılır," dedi Çarpım. "Kakao, Meksika kökenli kakao ağacının tanelerinden elde edilir. Orta Amerika'da, Afrika'da ve Asya'da yetiştirilir. Kakao..."

"Tamam, tamam... Şimdi içeri girelim," dedi Bay Sütlaç.

KARAKAYMAK ÇİKOLATALARI

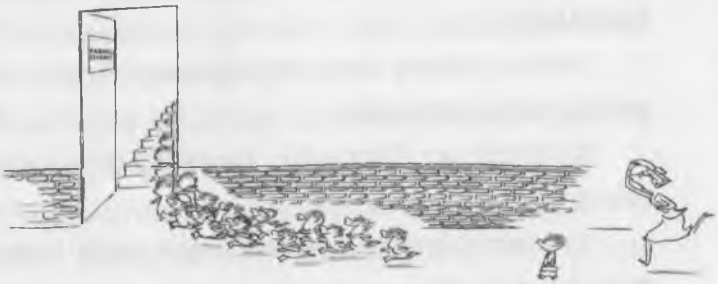

Fabrikaya girdik. İçerisi acayip güzeldi. Öyle güzel bir koku vardı ki inanamazsınız. Öğretmenimiz mendilini burnuna götürdü. Bay Sütlaç da ona dedi ki:

"Haklısınız. Alışkın değilseniz aroma ilk başta biraz ağır geliyor."

Bay Sütlaç bizi büyük bir salona götürdü. Kocaman çorba kâselerine benzeyen kazanlarda çikolatalar karıştırılıyordu. Bay Sütlaç bu çorba kâselerini anlatırken Gümüş beni kolumdan çekti.

"Gel bak bu tarafta ne var! Çok acayip bir şey!" dedi.

Gidip baktık, gerçekten çok acayipti! Kendi kendine yürüyen şeritler üzerinde bir sürü, ama bir sürü çikolata tableti vardı. Şeritlerin etrafında, gülerek bize bakan beyaz önlüklü bayanlar vardı. Bir tanesi bize dedi ki:

"Bizim çikolata tabletleri ağzınızın suyunu akıttı galiba, minik tavşanlar."

Biz hiçbir şey diyemedik. Bayan da bize kocaman birer çikolata verdi.

"Pıtırcık! Gümüş! Hemen buraya gelin bakayım! Başladınız yine!"

Öğretmen bizi görmüş, yanına çağırıyordu.

Biz de elimizde çikolatalarla koşarak yanlarına gittik.

"Şimdi bir sonraki aşamayı göreceğiz," dedi Bay

Sütlaç. "Makinelere fazla yaklaşmamanızı rica edeceğim, tehlikeli olabilir."

"O çikolataları nereden aldınız?" diye sordu Lüplüp.

"Kapının yanından, orada bak. Gidip orada dikiliyorsun, sana bir sürü çikolata veriyorlar," dedim ben de.

Sonracıma Lüplüp, yanında Sırım ve Toraman'la birlikte kapıya doğru gitti. Biz de hem çikolatalarımızı yiyor hem de öğretmenle Bay Sütlaç'ı takip ediyorduk. Bay Sütlaç bazı makineler gösteriyordu. Ne zaman arkasını dönse, defterine bir şeyler yazan Çarpım'a tosluyordu.

"Aaa, bazıları kaybolmuş!" diye bağırdı öğretmen.

"Efendim?" dedi Bay Sütlaç.

"Arkadaşlarınız nerede?" diye sordu öğretmen. Hiç de hoşnut görünmüyordu.

Ama neyse ki Lüplüp, Sırım ve Toraman ellerinde çikolatalarıyla geldiler.

"Uzaklaşmanızı yasaklıyorum!" diye bağırdı öğretmen. "Bakın beni ne hale getirdiniz! Her yeriniz çikolata içinde. Gömleğine bir bak, Sırım! Utanmıyor musun?"

Sırım gömleğinin önünü kol ağzıyla sildi. Öğretmen de eğer disiplinsizlik edersek hepimizi otobüse geri bindireceğini söyledi. Bay Sütlaç arkasında

Çarpım'la birlikte yürümeye devam etmişti. Arkasını döndü, koşarak yanımıza geldi.

"Fazla gecikmesek iyi olur sanırım," dedi.

"Elbette," dedi öğretmenimiz. Kıpkırmızı kesilmişti. "Kusurlarına bakmayın, biraz... Dırdır! Çıkar elini o kazandan! Ah, ah, ah! Bravo! Şimdi parmaklarını silsen çok iyi olur!"

"Mendilim yok ki," dedi Dırdır.

Sonra ağlamaya başladı. Öğretmen de ona kendi küçük mendilini verdi. Dırdır çikolataya bulanmış elini sildi, sümkürdü, gözlerini sildi, sonra da mendili öğretmene geri uzattı. Ama öğretmen mendilin Dırdır'da kalabileceğini söyledi. Çok tatlıdır bizim öğretmenimiz.

Dırdır mendili ceketinin cebine koydu. Çok komik bir haldeydi doğrusu, yüzü gözü çikolata içindeydi.

"Evet, artık devam edebilir miyiz?" dedi Bay Sütlaç.

Tekrar yürümeye başladık. Dalgacı, Dırdır'a kazandaki sıvının güzel olup olmadığını sordu.

"Güzel değildi," dedi Dırdır. "Biraz tattım, şekersizdi, git bir dene istersen."

Dalgacı gitti. Geri döndüğünde sıvının gerçekten de çok lezzetsiz olduğunu söyledi. Dırdır'dan mendilini istedi.

"Sessiz olun!" diye bağırdı Bay Sütlaç.

Üretimi tamamlanan ürünlerin paketlendiği son

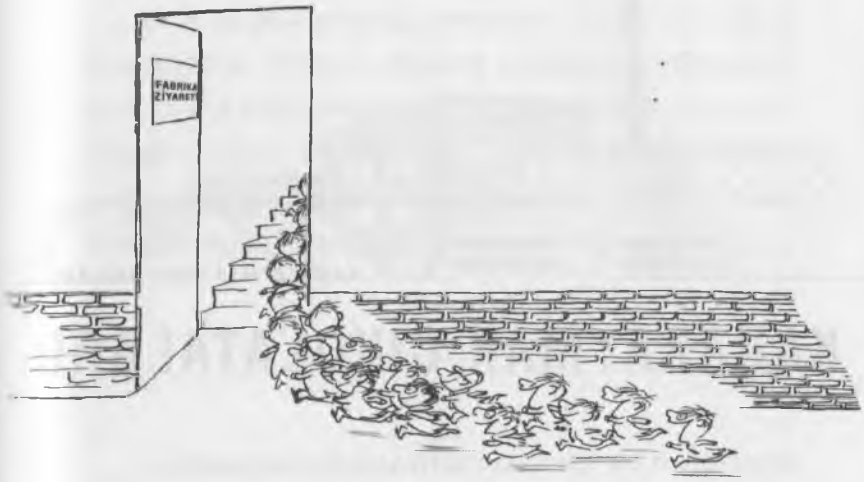

salona gireceğimizi söyledi. Burası çok hoşumuza gidecekmiş çünkü her şeyden tadabilecekmişiz.

Salona girdik, öğretmen bağırdı:

"Tıngır! Ne işin var burada?"

Tıngır o kadar şaşırmıştı ki elindeki şekerlemeyi yere düşürdü. Ama öğretmen ona söylemek istediği her şeyi söyleyemedi, Bay Sütlaç çok acele ediyor gibiydi çünkü.

"Burada krema dolgulu, likörlü, meyveli çikolatalar var, şu arkada da... Ah! Pardon!... Yine mi sen! Ama hep ayağıma dolanıyorsun sen benim!... Burada da tablet çikolatalar var... Her neyse, tadına bakabilirsiniz."

Müthişti doğrusu. Acayip güzel şeyler yedik; şekerliydi, ağızda eriyordu, çok ama çok lezzetliydi.

KARAKAYMAK ÇİKOLATALARI

Büyüyünce bir çikolata fabrikasında çalışacağım.

"Gezi tamamlanmıştır," dedi Bay Sütlaç. "Müdür beyin odasına döneceğiz, size sürprizleri var."

Müdürün bürosuna girmeden önce, öğretmen yüzümüzü silmemizi söyledi. Dırdır hepimize mendilini verdi. Müdür bizi görünce gözleri kocaman açıldı.

"Hımmm," dedi. "Bu ziyareti iyi değerlendirmişsiniz bakıyorum. Eveeet, bu geziden iyi bir anıyla ayrılmanız için Karakaymak Çikolataları'nın sizlere küçük birer sürprizi var."

Sonracıma müdür hepimize birer paket çikolata verdi. Sonra Dalgacı ağlamaya başladı.

"Midem çok bulanıyor," dedi.

Öğretmen onu alıp dışarı zor yetiştirdi.

Otobüste paket çikolatalarımızı yerken fabrika ziyaretinden söz ettik. Öğretmenimiz hiç konuşmadı, pencereden dışarı bakmakla meşguldü çünkü.

Evde akşam yemeği yemedim. Benim de midem bulanıyordu. Yine de çikolata fabrikasına yaptığımız gezi çok kıyaktı doğrusu. Bu işten tek hoşnut kalmayan Çarpım oldu. Çünkü kompozisyon dersinde çikolata fabrikasını anlatmayacağız. Öğretmen bu konuyla ilgili bir şey duymak istemediğini söyledi.

Havuz

Arkadaşlarla mahalledeki arsada oynamaya bayılırız biz. Parkta çimlerin üstünde yürümek yasaktır, arsada da çim yoktur, ama olsaydı bile, üstünde yürümek yasak olmazdı. Ama parkta olup da arsada olmayan bir şey var. O da içinde balıkların ve ördeklerin yüzdüğü, gemilerinizi yüzdürebileceğiniz havuz. Bu yüzden de, Toraman, "Arkadaşlar, arsaya bir havuz yapmaya ne dersiniz?" diye sorduğunda, hepimiz "Evet!" dedik. Sonra da "Yaşasın! Hurrraaaa!" diye bağırıştık.

Perşembe günü öğle yemeğinden sonra arsada buluşmaya karar verdik. Sırım, "Küreği olanlar getirsin," demişti.

Ama perşembe günü, anneme öğleden sonra arsaya gideceğimi söyleyince hiç de hoşnut görünmedi.

"O korkunç arsaya gitmenden hoşlanmadığımı biliyorsun Pıtırcık! İnanılmaz bir pislik içinde eve dönüyorsun! Hayır, benimle alışverişe gelmeni yeğlerim."

"Ama arkadaşlar beni arsada bekliyor," dedim.

"Sana hayır dedim, Pıtırcık!" diye bağırdı annem.

İşte bu çok büyük haksızlıktı. Ben de ne yaptım, ağlamaya başladım, arsanın hiç de korkunç bir yer olmadığını, alışverişe gitmek istemediğimi, gidip arkadaşlarımla oynamama izin verilmezse bir daha asla okula gitmeyeceğimi haykırdım. Ne yani, yalan mı, iyi valla...

"Popona bir şaplak ister misin?" diye sordu annem. "Bebek gibi ağlayıp duruyorsun."

Daha da çok ağlamaya başladım ben de. Babam salonda kahvesini içiyordu, kalkıp geldi.

"Nedir bu dramanın sebebi? Neler oluyor yine?" diye sordu.

"Annem arkadaşlarla arsada oynamama izin vermiyor! Ben de bir daha okula gitmeyeceğim!" diye bağırdım.

"Hah! Ha! Senin yaşındayken ben de arsalarda oynamaya bayılırdım..." dedi babam.

"Bravo! Bravo! Bana karşı çocuğu haklı çıkar e mi!" dedi annem.

"Asla böyle bir şey yapmam. Gidip arsada oy-

namasını istemiyorsan, nedendir onu bilmem ama, oynamayıversin. Ben sadece arsaların çocuklar için çekici yerler olduğunu söylemek istemiştim."

"Ya, öyle mi?" dedi annem. "Madem çocukları benden daha iyi anlıyorsun, söyleyecek bir şeyim yok o zaman. Pıtırcık Bey'in her istediğini yerine getirmediğim için özür dilerim! Pıtırcık Bey gidip arsada arkadaşlarıyla, ahbaplarıyla oynasın bakalım."

Sonracıma annem mutfaktan çıktı. Çok canım sıkılmıştı doğrusu, çünkü annem bana çok nazik davranıyorsa, kesin çok kızmış demektir.

"Gidebilir miyim yani?" diye sordum babama.

"Eeee!... Evet," dedi babam. "Ama çok geç kalma, maskaralık da istemiyorum. Şimdi çabuk ol. Annenle konuşacaklarım var."

Elimde küreğimle (tatilde alınan) arsaya geldiğimde, arkadaşların hepsinin benimki gibi bir küreği vardı, Lüplüp dışında. Lüplüp sandviçini getirmişti, Gümüş ise havuz bittikten sonra yüzdürmek için gemisini.

"Evet arkadaşlar," dedi Toraman. "Havuzu arsanın tam ortasına yapacağız. Daha güzel olur."

"Nasıl yapacağız peki?" diye sordu Sırım.

"Ee, olabildiğince büyük yapacağız," dedi Dırdır. "Buradaki konserve kutularından orada ki arabaya kadar ve burada da şilteden tahta kasalara kadar."

"Peki suyu nereden bulacağız?" diye sordu Tıngır.

"Çünkü suyu olmayan havuz hiçbir işe yaramaz. Çukurdan başka şey olmaz."

"Suyu herkes evinden getirecek," dedi Toraman. "Havuzu derinlemesine kazdıktan sonra, kovalarla, şişelerle, sürahilerle gelip içini dolduracağız."

"Hem ayrıca, parktaki havuzun suyundan da alabiliriz," dedi Gümüş.

"Dalga mı geçiyorsun? Bekçi asla izin vermez," dedi Dalgacı.

"Nedenmiş acaba?" diye sordu Gümüş. "Parkta yasak olan bir sürü şey var, ama su almanın yasak olduğunu hiç görmedim. Su hava gibidir, herkes içindir bir kere."

"İşte. Havuzun sınırları bu. Şimdi bu sınırları aşmadan kazmaya başlayacağız," dedi Toraman.

"Hey millet!" dedi Sırım. "En kıyağı da balıklarla kurbağaları getirdiğimizde olacak!"

"Ah! Evet! Böylece bekçi bizi rahatsız etmeden balık tutabileceğiz! Evdekiler de akşam yemeği için balık götürdüğümüzde çok memnun olacaklar!" dedi Tıngır.

"Evet, ama burada rahat rahat balık tutabilmek için önce parkta balık tutmamız gerekecek," dedi Dırdır.

Sırım bir yolunu bulacağımızı söyledi. Toraman "Artık kazmaya başlayalım," dedi. İşimiz çok uzundu çünkü, havuzu belli ki bugün bitiremeyecektik.

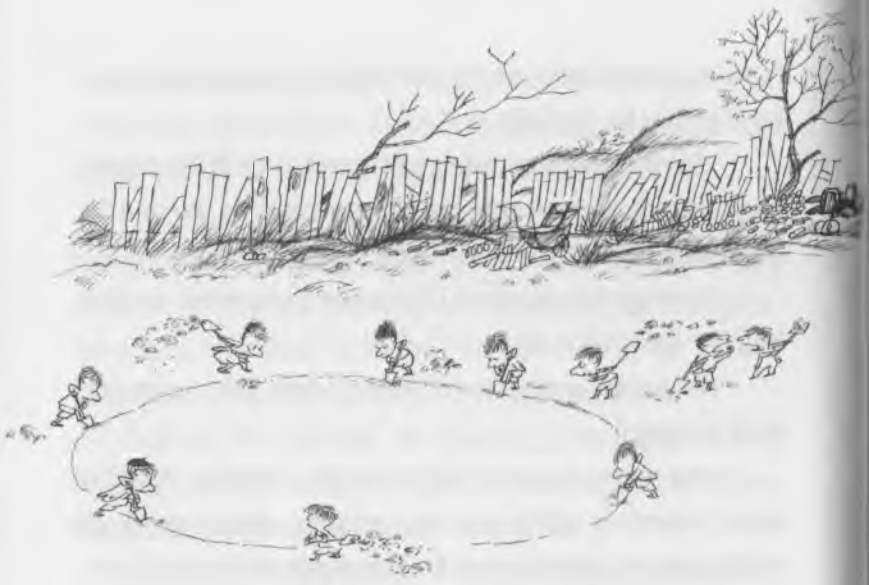

"Hey, millet!" dedi Dalgacı. "Parktan buraya ördek getirsek ne kıyak olurdu değil mi?"

"Çok doğru. Ördeğe bayılırım! Balıktan bile daha lezzetlidir," dedi Lüplüp.

"Peki bir yüzme havuzu yapsak nasıl olur?" dedim.

Arkadaşların hepsi dönüp bana baktı, çok şaşırmış görünüyorlardı.

"Evet, çok kıyak olmaz mı? Yüzerdik, yarışlar yapardık."

Toraman küreğiyle yüzünü kaşıdı. Sonra bana dedi ki:

"Evet, iyi fikir doğrusu, ama istesek zaten bu havuzda yüzeriz de, öyle değil mi?"

"Hiç de değil," diye cevap verdim. "Aynı şey olmaz bir kere. Yüzme havuzları dikdörtgen biçimindedir, daire değil. Yuvarlak bir süs havuzunda yüzme yarışmaları yapamayız."

"Ben süs havuzunu yeğlerim," dedi Lüplüp.

Lüplüp yüzmekten hoşlanmaz. Bir keresinde bana yüzmekten korktuğunu anlatmıştı, çünkü yedikten sonra üç saat içerisinde yüzersen boğulursun demişler ona. Ama Lüplüp üç saat yemeden kesinlikle duramaz. Belki bir tek geceleri. Ama gece olduğunda da canı kalkıp yüzmek istemez.

"Eğer bir yüzme havuzu yaparsak, tramplenimiz de olur," dedim. "Hem sonra Sırım gibi yüzme bilmeyenler için minik havuzumuz olur, hem sonra..."

"Yüzme bilmediğimi de nereden çıkardın?" diye sordu Sırım, suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Yüzme havuzu isteyenler elini kaldırsın o zaman," dedi Toraman.

Lüplüp ile Sırım dışında hepimiz elimizi kaldırdık. Sırım acayip öfkelenmişti, buraya yüzme havuzu değil, süs havuzu yapmak için geldiğini söyledi, böyle bir şey olacağını bilse arsaya gelebilmek için annesiyle tartışmazmış.

"Hey, kazmaya başlıyor muyuz, başlamıyor muyuz?" diye sordu Toraman.

"Sırım haklı!" diye bağırdı Lüplüp. "Buraya ör-

deklerle, balıklarla dolu bir havuz yapmaya geldik, budala havuzlar yapmaya değil. Havuzda yüzmekten hoşlanmıyorum, böyle bir havuz yapmak için sana yardım edeceğimi düşünmüyorsun herhalde, di mi?"

"Senin küreğin bile yok ki!" dedim.

"Bunun bir önemi yok!" diye haykırdı Lüplüp. "Hem senin şu aptal yüzme havuzunda ördekler olacak mı bakalım?"

"Hangi yüzme havuzunda ördek gördün sen, budala?" diye bağırdım ona.

"Canım senin yüzme havuzuna ördek koymak isterse, koyarım. Senden izin alacak halim yok, iyi valla!"

"Bir dene bakalım."

Sonracıma dövüşmeye başladık. Çok öfkelenip arsadan ayrıldım, bir daha asla Lüplüp'le konuşmayacağım.

Eve döndüğümde, annem bağırdı:

"Şuraya bak, ne hale gelmişsin! Tepeden tırnağa kir içinde kalmışsın! Kavga ettiğine yüzde yüz eminim!... Hah, baban da geliyor işte! Çok iyi oldu! Madem seni benden daha iyi anlıyor, kendini nasıl bu hale getirdiğini ona sen anlatırsın!"

"Eee, delikanlı, şu meşhur arsada neler oldu bakalım?"

"Lüplüp işte. Yüzme havuzuna ördek koymaya kalkıştı," dedim.

Babam hiçbir şey söyleyemeyince, ben de yukarı çıktım, küreğimi kaldırdım, elimi yüzümü yıkadım.

Yapboz

Bugün öğleden sonra okuldan döndüğümde, annem beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladı.

"Postacı sana anneannenden bir sürpriz getirdi," dedi.

Ben de çok sevindim, çünkü anneannem, annemin annesi yani, bana çok kıyak armağanlar gönderir. Şimdi de kocaman bir kutu göndermişti, açmak için çok sabırsızlanıyordum. Elektrikli trenime yeni bir vagon olabilir miydi acaba ya da uzaktan kumandalı bir araba ya da tek başına uçabilen bir uçak. Sonunda armağanın kurdelesiyle paket kâğıdını çıkarmayı başardım. Üstünde, bembeyaz bir alanda kardan adam resminin bulunduğu bir kutuydu bu. Bir de şu yazı vardı: "800 parçalık dev yapboz." Kutunun içinde, kesik kesik bir sürü tahta parçacığı vardı.

Benim küçükken de yapbozlarım olmuştu, bir yıl

önceki doğum günümde de getirilmişti, ama hiç bu kadar çok parçası olan bir yapbozum olmamıştı. Çok karmaşık görünüyordu, elekrikli trenim için bir vagonu, uzaktan kumandalı bir arabayı ya da tek başına uçabilen bir uçağı yeğlerdim aslına bakarsanız.

Sonracıma babam işten döndü.

"Annem ufaklığa armağan göndermiş," dedi annem.

"Yaa, öyle mi?" dedi babam, pardösüsünü çıkarırken. "Bu kez ne göndermiş peki? Bateri seti mi? Küçük atom bombaları yapmak için kimya seti mi? Yoksa hazır edilmiş birkaç dinamit mi?"

"Ya! Ya! Böyle alay etmeni beklemiyordum desem yalan olur. Ailem ne yapsa yanlış yapar zaten. Ama senin kardeşin Tonton..."

"Tonton'u bu işe karıştırma. Sen de biliyorsun ki evde kargaşa yaratacak armağanlar göndermek annenin uzmanlık alanına giriyor," dedi babam.

"En azından bu sefer öyle olmadı," dedi annem.

"Yapboz göndermiş," dedim.

Babam dönüp bana baktı, sonra kutuya baktı, sonra kutuyu eline aldı.

"Yapboz mu?" dedi. "Bak sen! Çocukken ben de yapbozları çok severdim! Çok da iyiydim bu işte... Vay canına! Sekiz yüz parça ha! Pek de kolay görünmüyor, şurası bembeyaz baksana... Ne dersin Pıtırcık, istersen hemen yapalım!"

"Evet, yaşşasınnn!" diye haykırdım. "Salon halısının üstünde mi yapalım."

"Hayır. Halıda bütün parçalar oynar. Hem sürekli eğilince yoruluruz. Gel yemek masasının üstünde yapalım."

"Ama masaya ihtiyacım var benim!" dedi annem. "Birazdan akşam yemeğine oturacağız!"

Babam cevap verdi:

"Hah! Bir saatten önce yemeyiz herhalde. Bir saat içinde bizim gibi iki şampiyon varken yapboz çoktan bitmiş olur. Öyle değil mi, adamım?"

Ben de evet dedim. Acayip sevinçliydim, babamla oynamayı çok severim de. Yapbozu yemek masasına götürdük, örtüyü kaldırdıktan sonra tüm parçaları masanın üstüne boşalttık.

Babam bu işi çok iyi bildiğinden, parçaları resimli bölümleri yukarı gelecek şekilde ayırmamız gerektiğini söyledi. Daha iyi seçebilmemiz için. Sonracıma, düz kenarlı olanları ayıracakmışız, bunlar da çerçeveyi oluşturacak parçalarmış.

Bu iş epey zamanımızı aldı. Sonracıma babam parçaları bir araya getirmeye başladı. Bitiştirildiğinde çok iyi duran iki parçayı aldı, dedi ki:

"Gördün mü? Çok kolay. Biraz sabır ve gözlem yeterli oluyor."

Babam bu işte çok iyiydi. Ama ben çok zorlanıyordum. Parçalar bir türlü birbirine geçmiyordu.

"Hayır Pıtırcık, sakın! Zorla olmaz, uygun parça değilse değildir! Hem sonra, kutunun üstündeki modele uymamız gerekiyor... Bak şuraya, görüyor musun, kahverengi, şu alttaki küçük dalın parçası olsa gerek... Eveeet..."

Çerçeveyi hemen bitirdik. Babam müthiş bir yapbozcu.

"Sofrayı hazırlayabilir miyim artık?" diye sordu annem.

"Biraz sonra. Neredeyse bitiriyoruz," diye cevap verdi babam.

Ama çerçeveyi oluşturduktan sonra parçaları yerleştirmek daha da zorlaştı. Yine de soldaki ağacı bitirdik. Babam yerleştirmem için iki parça da bana verdi ve hooop, oldu bitti!

"Rosto hazır," dedi annem. "Şu oyunu masadan kaldırır mısınız artık rica etsem. Kaldırın da örtüyü sereyim."

"Görüyorsun ki yapbozu kaldırırsak tüm yaptıklarımız bozulacak! Artık öyle bir aşamaya geldik ki yazık olur. Biraz bekle, dedim ya, neredeyse bitiyor."

Ama sonrasında pek de hızlı ilerleyemedik. Babam da benim yaptığımı yaptı, parçalar iç içe geçsin diye zorladı. Uygun parça değilse değildir işte!

"Sofrayı mutfağa kurdum. Rostoyu yemek istiyorsanız hemen gelin!"

"Tamam," dedi babam. "Birazdan geliyoruz...

Kardan adamın kafasını bir bulabilsek, bu kısmı bitireceğiz..."

"Bu mu acaba?" diyerek babama bir parça uzattım.

"Ah evet, bu! Aferin sana Pıtırcık! Bak ne güzel yapıyorsun!"

Kendimle çok gururlandım doğrusu. Annem uzun uzun bana baktı, ama tebrik etmeden mutfağa döndü. Sonracıma, kardan adamın geri kalan parçalarını uzun uzun aradıktan sonra bulamayınca, babam yemekten sonra devam edeceğimizi söyledi.

"Geliyoruz hayatım," diye içeri seslendi.

"Hiç acele etmeyin. Rosto yandı zaten," diye cevap verdi annem mutfaktan. Sonra da güldü, hoşnut olmadığı zamanlarda yaptığı gibi.

Ben çok geniş olmasa da mutfakta yemeyi çok severim. Ama rosto gerçekten de yanmıştı. Tatlılarımızı çabucak yedik, sonra hemen salona döndük.

Yapboz giderek zorlaşıyordu ama biz yine de ilerliyorduk. Kardan adamı neredeyse tamamlamıştık, bembeyaz gökyüzünün bir bölümünü de. Annem bulaşığı bitirmişti. Salonda kitap okuyordu. Sonra yanımıza gelip dedi ki:

"Haydi bakalım Pıtırcık! Uyku saati geldi."

"Hayır, olmaz! Hayır! Yapbozu bitirmedik ama daha."

"Pıtırcık! İtiraz istemem, sözümü dinleyeceksin! Yarın okul var!"

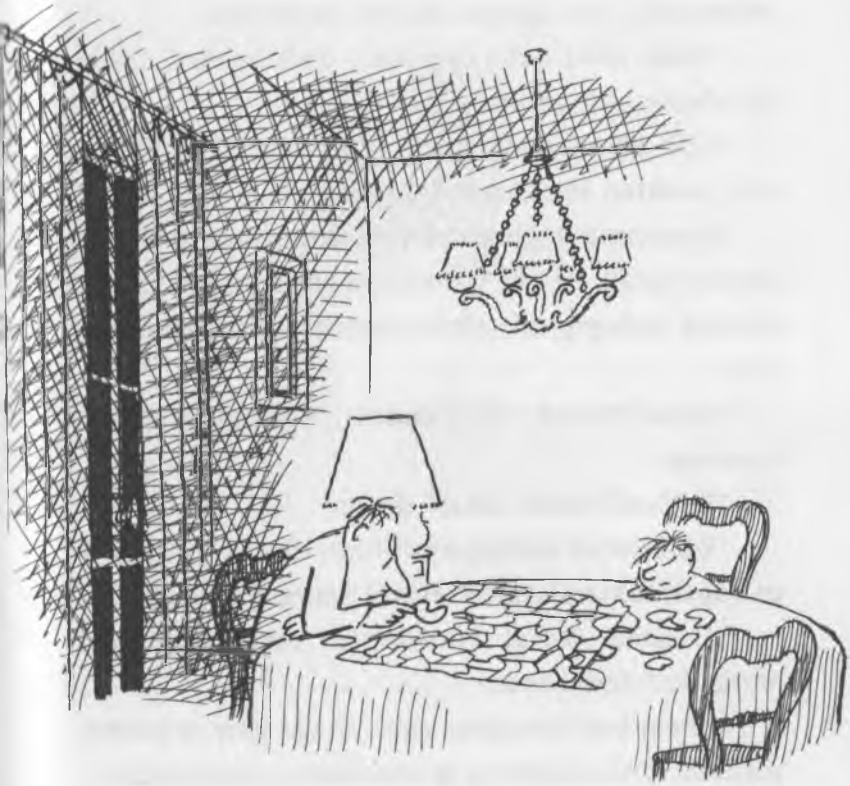

Ben de ne yaptım, ağlamaya başladım, bunun haksızlık olduğunu, bana armağanlar gönderildiğini ama sonra da onlarla oynamama izin verilmediğini, anneanneme mektup yazıp yakınacağımı, çok mutsuz olduğumu, yapbozumu da alıp evden gideceğimi, arkamızdan çok ağlayacaklarını haykırdım.

"Bırak biraz daha otursun," dedi babam. "Zaten neredeyse bitiriyoruz."

"Çok güzel," dedi annem. "Çok güzel! Yarın sabah onu yataktan sen kazırsın o halde."

Sonracıma yapboza devam ettik. Ama pek hızlı ilerlemiyordu. Ben de yorulmaya başlamıştım. Başımı masaya yaslayıp tek gözle yapboza bakmaya başladım.

"Haydi Pıtırcık," dedi annem. "Artık ayakta duramıyorsun."

"Yapboz bitmedi ama," dedim.

"Yarın sabah kalktığında bitmiş olacak. Sen yatınca baban tamamlayacak. Haydi benim güzel oğlum."

"Al sana. Rahat bırakılırsam tamamlayacağım herhalde," dedi babam.

Annem beni kucağına aldı. Yatağa girmek istemiyordum. Ama odamın ışığı sönmeden uyuyakaldım.

Bu sabah kalktığımda yapboz yemek masasının üstünde duruyordu. Pek ilerlememişti, tamamlanması için daha bir sürü parça eksikti. Kahvaltıyı da, öğle yemeğini de mutfakta yedik.

Ama bugün akşam olmadan kesin bitireceğiz. Babam işten erken çıkacağını, üçümüzün de büyük bir ciddiyetle çalışacağını söyledi.

Bu akşam yemeğe konuklarımız gelecek çünkü, annemin masaya kesinlikle ihtiyacı var.

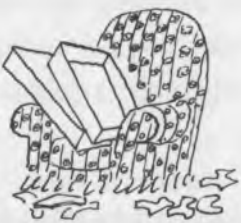

Kum Yığını

Teneffüse çıktığımızda, okul bahçesinin bir köşesinde kocaman bir kum yığını vardı.

"Bu kum yığını da ne böyle? Söyler misiniz? Ha? Ne bu, ha?" diye sordu Gümüş, Karagöz'e. Karagöz bizim gözetmenimizdir, ama gerçek adı değil bu, birgün ona neden Karagöz dediğimizi anlatırım.

"İşçiler getirdi bu kumları, yemekhanede yapılacak tamiratlar için," diye cevap verdi Karagöz.

"Kumların üstünde oynayabilir miyiz? Oynayabilir miyiz?" diye sordu Sırım.

Karagöz düşünüp taşındı, burnunu kaşıdı. Sonracıma dedi ki:

"Tamam, ama uslu uslu oynayın. Ve unutmayın ki bu kum yığınından ben sorumluyum."

Hepimiz çok sevindik. Kumlara doğru koşturduk. Çarpım bile bizimle geldi. Çarpım sınıfın birincisi,

öğretmenin de kuzusudur. Genelde teneffüslerde bizimle oynamaz, derslerini gözden geçirir.

"Kumdan kale yapalım," dedi Dırdır. "Ben müthiş kumdan kaleler yaparım. Biz yaz tatilindeyken plajda kumdan kale yarışması yapılmıştı, canım isteseydi ödülü alırdım. Kesin."

"Kumdan kalelerinle canımızı sıkma şimdi," dedi Tıngır. "En iyisi çukur kazmak. Kocaman, koskocaman bir çukur kazacağız, tıpkı geçen yaz babamın düştüğü çukur gibi."

"Hayır, hayır!" dedi Toraman. "Yol yapalım, tüneller olsun, küçük arabalarla oynarız. Çok eğlenceli olur."

"Ayak izi yapmaya ne dersiniz?" diye sordum.

"Peki neyle yapacaksın budala?" diye sordu Toraman.

Ben de hemen geriledim. Toraman çok güçlüdür, arkadaşların burnuna yumruk indirmeye de bayılır. E ben de Toraman'ın arkadaşı olduğuma göre.

Ama gerilerken Lüplüp'e çarptım. Lüplüp'e çarptığınızda da mutlaka elinden bir yiyecek düşüverir,

yine aynı şey oldu: Ekmek diliminin tereyağlı tarafı kumlara yapışıverdi.

"Tebrik ederim seni," dedi Lüplüp. "Bravo!"

Sonracıma beni itti. Çünkü ekmek dilimleri söz konusuysa Lüplüp şakaya gelmez. Hele ki tereyağlı dilimler.

"Hey, millet!" dedi Gümüş. "Kavgaya tutuşup maskaralık edecek olursak Karagöz kumlarla oynamamıza izin vermeyecek. Ayrıca burada herkese yetecek kadar kum var!"

Gümüş haklıydı. Lüplüp kum yığınının bir köşesine çekilip surat asmaya, gömleğinin koluyla ekmeğindeki tereyağları silmeye başladı.

Tıngır'la Gümüş çukur kazmaya koyuldular, elleriyle hızlı hızlı, hızlı hızlı kazıyorlardı. Dırdır'la Sırım da kumdan kaleler yapmaya başladılar.

"Etrafına duvar öreceğiz. Her köşesinde bir kule olacak. İçerisine de kalede yaşayanlar için bir ev yapacağız, tamam mı?" diyordu Dırdır, Sırım'a.

Dalgacı'yla Toraman tünelli yollarını yapıyorlardı. Ben de ayakkabılarımın izini çıkarmaya çalışıyordum ama pek iyi gitmiyordu. Çarpım da bizi izliyordu. Çok kıyaktı.

"Yeter artık!" diye bağırdı Dırdır. "Şu salak kalenizin kumlarını çukuruma atmaktan vazgeçin!"

"Evet. İstiyorsanız yapın kalenizi ama kumunuz sizde kalsın!" diye bağırdı Sırım.

"Kale mi? Ne kalesi?" diye sordu Gümüş. "Siz bu-

na kale mi diyorsunuz? Güldürmeyin beni, bir tabak püreden farkı yok."

Sırım cevap verdi:

"Benim kalem sizin çukurunuzdan daha güzel bir kere."

"Ne zamandan beri senin kalen oldu acaba?" diye sordu Dırdır. "Kale yapma fikri benimdi. Plajda da istesem ödülü ben alırdım. Sen burada bana yardım ediyorsun, o kadar."

Sırım da ne yaptı, kumdan kaleye koca bir tekme savurdu.

"Bak senin püre tabağına ne yaptım?" dedi sonra.

Gümüş gülmeye başladı. Dırdır çok öfkelendi. Tıngır'la Gümüş'ün kazdıkları çukura kum atmaya koyuldu.

Çarpım bağırıyordu: "Durun! Durun! Gözlüğüm çukura düştü!" Ama kimse ona kulak asmıyordu.

Gümüş Dırdır'a tokat atmaya başladı. Dırdır ise onu tekmeliyordu Tıngır yeniden çukur kazmaya koyulmuştu, Çarpım da ona yardım ediyordu, gözlüğünü bulmak istiyordu çünkü. Sırım da bir sürü kumu önüne taşırken diyordu ki:

"Müthiş bir kale yapacağım. Dört yanı kulelerle çevrili olacak. Göreceksiniz!"

"Şu kaleni kaldır buradan," dedi Toraman. "Yaptığım yolun üstüne çıkıyor, görmüyor musun?"

"Çok umurumdaydı," dedi Sırım.

Toraman da avuçlarına kum doldurup Sırım'ın suratına fırlattı.

Dalgacı bağırdı:

"Pıtırcık! Sen ayak izi çıkaracaksın diye tünelim yıkıldı. Şimdi çakacağım tokadı!"

Ben de sağ ayakkabımı Dalgacı'nın kafasına geçirdim. İçinde ayağım yoktu ama.

Sonra büyük sınıftakiler geldi. Hep böyle olur zaten. Biz ne zaman kendi aramızda sakin sakin eğlenecek olsak, büyükler gelip keyfimizi kaçırır.

"Hey, ufaklıklar! Ne yapıyorsunuz bakiyim burada," dedi büyüklerden biri.

"Vaaay, bir kum yığını," dedi bir başkası.

"Sansar," dedi bir başkası gülerek. "Şuradan biraz kum alıp sınıfa götürelim, Bibi'ye şöyle güzel bir eşşek şakası yapalım, ne dersin?"

Bibi dedikleri coğrafya öğretmeni Bay Çiçekaçmaz oluyor.

"Evet, evet," dedi başka biri. "Çok iyi fikir, haydi ufaklıklar, uzayın buradan."

Toraman dedi ki:

"Hiç de değil. Biz sizden önce geldik. Bunlar bizim kumlarımız. Karagöz verdi bize. Siz de bir sürü kum istiyorsanız gidin başka yerde arayın."

"Sıkı bir tokada ne dersin, mikrop?" diye sordu büyük çocuk. Sırım da onun bacağına tekmeyi savurdu. Büyük çocuk bacağını iki eliyle tutup ağlayarak hoplamaya başladı.

"Kalemin üstüne gelme. Git başka yerde hopla!" diye bağırdı Dırdır. Yeniden işe koyulmuştu. Ve yaptığı kale gerçekten de püreye benziyordu.

Bana kalırsa plajda ödül falan alamazdı. İsteseydi bile.

Büyüklerden biri bağırdı:

"Haydi millet, şu pislikleri temizleyelim!"

Sonracıma müthiş bir kargaşa başladı. Herkes dövüşmeye, birbirinin suratına kum atmaya koyuldu.

"Bana dokunmayın! Bana dokunmayın!" diye bağırıyordu Çarpım. "Ben gözlüğümü alıp gideceğim."

Ama en çok Lüplüp öfkelenmişti sanırım. Çünkü ekmeğini yeni temizlemişti ki yine elinden düştü, yine tereyağlı tarafı. Lüplüp'ü hiç böyle görmemiştim. Kıpkırmızı olmuştu, büyüklerden birinin bacağını ısırıyordu, büyük çocuk da Dalgacı'yı tokatlamakla meşguldü, Dalgacı da onun gözlerine kum atıyordu, o sırada başka bir büyük çocuk benim sağ ayakkabımı kumlardan uzağa fırlattı.

Acayip eğleniyorduk ki Karagöz koşarak yetişti.

"Ne demek oluyor bu!" diye gürledi. "Hemen kesin şunu! Herkes sıraya girsin! Kum yığınından çıkın! Utanmıyor musunuz? Bu kum yığını benim sorumluluğumda dememiş miydim size? Gözlerimin içine bakın, hepiniz! Cezalandırılacaksınız! Haydi sıraya!"

Maskaralık yapmanın sırası değildi. Hepimiz sıraya girmek için kum yığınından çıktık.

Karagöz hiç mi hiç hoşnut değildi! Her yerde kum vardı: okul bahçesinde, ceplerimizde, ayakkabılarımızın içinde, kulaklarımızda. Tek bir yerde kum yoktu: kum yığınında.

Pikniğe Gidiyoruz

Bugün çok eğleneceğiz. Bay ve Bayan Sivrikulak'la pikniğe gidiyoruz.

Bay Sivrikulak komşumuzdur, babama takılmaya bayılır. Babamla ikisi genelde eğlence olsun diye dövüşürler. Bayan Sivrikulak da Bay Sivrikulak'ın eşi olur, çok kibardır, babamla Bay Sivrikulak'ı ayırırken anneme yardım eder.

Dün babamla bahçedeyken Bay Sivrikulak geldi. Ben çimleri suluyordum, babam da nasıl sulayacağımı öğretiyordu. Bay Sivrikulak geldiğinde babam yerinden kalkmadı.

"Yine ne var?" diye sordu Bay Sivrikulak'a.

Bay Sivrikulak cevap verdi:

"Yarın pikniğe gitmeye ne dersin?"

Bence bu harika bir fikirdi. Ellerimi çırpmaya başladım.

"Gidelim! Evet, gidelim!" diye bağırıyordum.

Ama sulama hortumunu elimden bırakmadığım için babamla Bay Sivrikulak'ı ıslattım.

"Felaket yaklaşıyor işte," dedi babam. "Seninle sokağın köşesine bile gitmem Sivrikulak. Ne diye günümü mahvedeyim ki?"

Bay Sivrikulak cevap verdi:

"Sen gelme o zaman. Ben zavallı karınla bahtsız oğlunu alır götürürüm, çocuk nasıl da sararıp solmuş, baksana."

"Ya, öyle mi?" diye sordu babam.

"Öyle," diye cevap verdi Bay Sivrikulak.

Sonracıma her zamanki gibi itişmeye başladılar. Annemle Bayan Sivrikulak yetişti. Herkes orada olduğu için, pikniğe gitmenin gerçekten de iyi fikir olduğuna karar verildi.

Babam biraz surat asıyordu ama çok uzun sürmedi, piknik yapmayı sever çünkü.

Sonunda dedi ki: "Tamam o zaman."

Ben yine el çırpmaya başladım. Annem hortumu elimden bırakmamı söyledi, saçını bozduğum için de sinirlendi.

Sonra babamla Bay Sivrikulak arabalar konusunda tartışmaya başladılar. Bay Sivrikulak herkesin kendi arabasına binmesini istiyordu, bizimkinden daha konforluymuş çünkü.

Babam Bay Sivrikulak'ın arabasının bir hurda yı-

ğını olduğunu, saatte 20 kilometre yapınca yol tutamadığını, zaten 20 kilometre hızla bile gidemeden bozulacağını söyledi. Bay Sivrikulak da dedi ki, babam kafasıyla değil, ayağıyla araba kullanıyormuş. Babam da ona o ayağı yakından görmesine az kaldığını söyledi.

Annemle Bayan Sivrikulak herkesin kendi arabasına bineceğini söyledi ve herkes hoşnut oldu.

Annemle Bayan Sivrikulak piknik için neler hazırlayacaklarını konuştular. Babamla Bay Sivrikulak sabah saat 5'te kalkılacağını, 6'da yola çıkılacağını söylediler. Ben de onlara biraz erken değil mi, diye sorunca, babam gözlerini kocaman açıp bana baktı. Büyükler konuşurken lafa karışmamamı söyledi. Sonracıma Sivrikulaklar yarın için hazırlanmak üzere evlerine döndüler.

Annem mutfağa girmiş bir sürü, ama bir sürü katı yumurta ve sandviç yaparken, ben de odamda, çatı katında pikniğe götürmek için bir şeyler arıyordum. Önce iki futbol topumu aldım, iyi olanı, bir de antrenman için kullandığım havası biraz kaçmış olanı. Ayrıca üç eski tenis topu aldım, ne olur ne olmaz. Dolapta, yelkeni olmadığı için uzun zamandır oynamadığım yelkenli gemimi buldum, ama buna da bir şeyler ayarlarız. Yatağımın altında kovamla küreğimi bulup aldım; gideceğimiz nehir kıyısında kum yok ama çamurlarla oynamak daha eğlenceli zaten, içinde bir sürü solucan oluyor.

Sonracıma küreğimle dolabın üst gözündeki oyuncakları aşağıya döktüm. Aralarında ilginç şeyler var mıdır diye bir bakmak istiyordum. Üç küçük araba, bir de damperli kamyon buldum: Solucanları taşımak için kullanacağım. Dama oyunumu da aldım, yağmur yağacak olursa arabada canımız sıkılmasın diye.

Annem odamı dağınık bırakmamdan hoşlanmadığı için, ihtiyacım olmayan her şeyi küreğimle yatağın ve dolabın altına ittim. Artık her şey derli topluydu, annem bunu gördüğüne sevinecek.

Bütün bunları salona götürmek için birçok kez gidip geldim. Sonracıma bir lastiği inik bisikletimi aşağı indirmek için çatı katına çıktım. Babam çok güzel tamir edecek nasıl olsa. Geçen hafta Bay Sivrikulak'ı güldürmek için bisikletimin tepesinde maskaralık ederken lastiği indirdiğinde söz vermişti tamir edeceğine. Bay Sivrikulak pek eğlenmemişti ama, bir tek babam düştüğünde güldü ama olan bizim lastiğe oldu.

Ben bisikletimle salona gelirken annem mutfaktan çıktı. Eşyalarıma baktı, gözlerini kocaman açtı. Bu karmakarışık eşya yığınının ne olduğunu sordu, yukarı çıkıp her şeyi yerine koymamı, yoksa hepsini çöpe atacağını söyleyerek haykırmaya başladı.

Bütün bunlara piknikte ihtiyacım olduğunu söyleyince annem dedi ki:

"Öyle mi? Baban şimdi geliyor işte, bakalım bunları görünce o neler söyleyecek!"

Ama babam içeri girdiğinde annem tek laf edemedi, ağzı koskocaman açılmıştı çünkü. Babamı neredeyse göremiyorduk doğrusu, balık kepçesinin, üç oltanın, kauçuk botların, tenis raketinin, küçük balıkları koyacağı büyük sepetin, fotoğraf makinesi ve iki şezlongun altında bir yerlerdeydi.

Annem ellerini tavana doğru kaldırarak mutfağa döndü. Babam onun arkasından bakarken sordu: "Annenin nesi var?"

Eşyalarını benimkilerin yanına bıraktı. Gerçekten de devasa bir yığın olmuştu.

Erkenden yattık, çünkü babam saat beşte kalkılacağı, bu işin şakası olmadığı, hazır olmayanların pikniğe gelemeyeceği konusunda uyardı bizi.

Ben çok az uyudum, pikniğe gitmek için çok sabırsızlanıyordum çünkü. Hem babamın söylediklerinden sonra pikniği kaçırırım diye korkuyordum. Salondaki saatin beşi çaldığını duyar duymaz hızla yataktan fırladım, annemle babamın odasına koşturup, "Ben hazırım!" diye bağırdım.

Babam yataktan sıçrayıverdi. Doğrulup acayip bir sesle şöyle dedi: "Kim? Neden? Nerede? Niçin? Ateş?"

Sonracıma gözlerini açtı, yüzüne düşen saçlarının arasından bana baktı. Saatin beş olduğunu, yola

çıkabileceğimizi söyledim. Babam başını yeniden yastığa gömdü, gözlerini kapayıp şöyle dedi:

"Biraz sonra, beş dakika daha. Daha vaktimiz var. Acelesi yok."

Sonra yeniden uyumaya koyuldu. Ben de onu sarstım, pikniği kaçırsın istemiyordum! Çok can sıkıcı olurdu, arabayı o kullanacaktı çünkü. Işığı açtım, annem kalktı. Gidip elimi yüzümü yıkamamı, babamla kendisinin ilgileneceğini söyledi.

Babam arabayı garajdan çıkarırken Bay Sivrikulak da kendi arabasını çıkarıyordu. İkisi de iyi görünmüyordu. Şakalaşmıyorlardı, ikisinin de gözleri şişti.

Annemle Bayan Sivrikulak bu durumu görünce, arabaya eşyaları kendileri yüklemeye koyuldular. İşte bu olay babamla Bay Sivrikulak'ı kendilerine getirdi.

Babam bağırıyordu: "Dikkat et! Oltalarım! Her şeyi kıracaksın! Öyle yerleştirilmez! Düşüyor!"

Bay Sivrikulak ise Bayan Sivrikulak'a av tüfeğiyle arabasını çizeceğini, bagajı çökerteceğini söylüyordu.

"Bırakın biz erkekler yapalım," dedi babam. "Kadınlar daha arabaların yanına yaklaştığı anda bir şeyler kırılmaya başlıyor!"

"Doğru!" dedi Bay Sivrikulak. İlk kez babamla aynı görüşteydi.

Sonunda arabalara binebildik.

"Ben öne geçiyorum. Yolu biliyorum," dedi Bay Sivrikulak arabasının camından.

"Katiyen olmaz, senin hurdanın arkasından gidip içine koyduğun ucuz yağı koklayacak değiliz," dedi babam.

"Ya, öyle mi?"

"Aynen öyle!"

Şu ünlü pikniğe gidemediğimiz kötü oldu. Çünkü ikisi de aynı anda gaza basınca, babamla Bay Sivrikulak'ın arabaları çarpışıverdi. Tamiratlar bir hafta sürecek.

Karagöz ile Dondurmacı

Bugün teneffüse çıktığımızda küçük bir zil sesi duyduk, sokaktan geliyordu, çın çın! Demir parmaklıklara doğru koşturduk çünkü okul bahçesiyle sokak arasında demir bir parmaklık vardır, demir parmaklığın üstünde de büyük demir parçaları, insanlar bizi göremesin diye. Hepimiz parmaklıklara tırmandık ve dışarıdan küçük beyaz arabasıyla dondurmacının geçtiğini gördük.

Gümüş seslendi:

"Hey! Dondurmalarınız kaça?"

Dondurmacı cevap verdi:

"Kornet var, iki toplu kornet var, üç toplu kornet var, küçük kap, bir de büyük kap var."

Dondurmacı fiyatlarını da söyledikten sonra Sırım yarım kornetin ne kadar olduğunu sordu. Ama cevabı duyamadık, çünkü Karagöz –kendisi gözetmenimiz olur– koşarak yetişti.

"Hemen şu parmaklıklardan iner misiniz? Tırmanmak yasak biliyorsunuz."

Dalgacı ona –bazen ne aptal oluyor şu Dalgacı ya– sokaktan dondurmacının geçtiğini söyleyiverdi.

"Dondurmacı mı? Okulda dondurma yemek yasak; aileleriniz izin veriyorsa çıkışta alırsınız, burada olmaz. Anlaşıldı mı?"

Çın çın, diye öttü sokakta dondurmacının zili. Karagöz hemen parmaklıklara tırmandı, dondurmacıya uzaklaşmasını söyledi.

Dondurmacının sesini duyduk:

"Hayır efendim, iyi valla. Canım nerede isterse orada dururum. Beni buradan göndermeye hakkınız yok. Ne sanıyorsunuz siz kendinizi?"

"Son kez söylüyorum, hemen buradan uzaklaşın lütfen!" diye bağırdı Karagöz.

"Gitmezsem ne olur? Ne yapacaksınız bana? Cezaya mı bırakacaksınız? Ben bilirim sizin gibi gözetmenleri! Gözümü korkutamazsınız!"

Karagöz parmaklıklardan indi; kıpkırmızı olmuştu, hiç hoşnut değildi.

"Hepiniz, gözümün içine bakın!" dedi Karagöz. "Bir daha tekrarlamayacağım: Parmaklıklara tırmanmak ve teneffüste dondurma yemek kesinlikle yasaktır! Müdür Bey kendisi açıkladı. Birinizin elinde dondurma görürsem, aldığı cezayı hiç unutamayacak! Haberiniz olsun! Şimdi gidin başka yerde oynayın."

Karagöz demir parmaklıklar boyunca yürümeye başladı. Dışarıdan arada bir çın çın sesleri, bir de dondurmacının sesi geliyordu: "Nefis dondurmalarım var! Dondurmam kaymak! Çok leziz dondurmalar bunlar!"

Bu sesler Karagöz'ü daha da öfkelendiriyor gibiydi. Dondurmadan bu kadar nefret eden birini hiç görmemiştim.

"Çok da canım istemiyordu zaten, hıh!" dedi Sırım.

Lüplüp dedi ki:

"Ben öyle bir yemek istiyorum ki. Dondurma enfes bir tatlıdır!" İç geçirip ikinci peynirli poğaçasını yemeye koyuldu.

"Zaten dondurmalar çok pahalıymış," dedi Dırdır. "Bir topa yetecek kadar bile param yok."

"Benim dört kornete yetecek kadar param var, hem de iki toplu olanlardan," dedi Gümüş.

"Çok kıyak! Hallettik o zaman!" dedi Tıngır.

"Neyi hallettik?" diye sordu Gümüş.

"Dondurmaları. Dört tane alacak paran varsa, birini sen yersin, birini en iyi arkadaşın olarak ben yerim, diğer ikisini de sonraki teneffüste yeriz."

"Ya öyle mi? Ben niye dondurma alamıyormuşum? Gümüş'ün en iyi arkadaşı benim bir kere," dedi Dırdır.

Ben de dedim ki: "Hayır efendim. Gümüş'ün en iyi arkadaşı benim."

"Güldürmeyin beni. Gümüş okulda tek bir arkadaşı olduğunu bilir, o da benim," dedi Sırım.

"Gümüş'ün seninle işi olmaz," dedi Toraman. "Sınıfta aynı sırada oturduğumuza göre Gümüş'ün en iyi arkadaşı benim."

"Otobüse bindiğinde her yanına oturan en iyi arkadaşın mı oluyor yani?" diye sordu Sırım.

"Burnuna bir yumruk çakmama ne dersin? Böylece Gümüş'ün en iyi arkadaşının kim olduğunu anlarsın."

Gümüş araya girdi:

"Beni çok güldürüyorsunuz. Dört kornet alırsam, dört kornet yerim. Gidip zavallılara dağıtacak halim yok. Dondurma istiyorsanız, gidin babanızdan para isteyin."

Toraman, Gümüş'ün burnuna yumruğu indirdi. Gümüş'ün hiç hoşuna gitmedi bu, dövüşmeye baş-

ladılar. Hepimiz şu bencil pislik Gümüş'e karşı Toraman'ı tutuyorduk, ne yani, iyi valla! Sonra Karagöz koşarak geldi.

"Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Bunlar benim dondurmalarımı almak istiyorlar," dedi Gümüş.

"Yalan söylüyor! Bu bencil pisliğin dört tane iki toplu korneti var ve arkadaşlarıyla paylaşmak istemiyor!"

"Dört tane iki toplu kornet mi?" diye sordu Karagöz. Önce parmaklıklara, sonra dönüp bize baktı. "Dört tane iki toplu kornet mi aldınız? Nerede bu dondurmalar?"

"Hayır efendim, dondurma falan yok. Siz de biliyorsunuz, dondurma yemek yasak," dedi Dırdır.

Karagöz eliyle yüzünü ovuşturdu, Toraman'la Gümüş'ü kollarından tuttu.

"Dondurma sözü duymak istemiyorum! Siz ikiniz, tek ayak üstünde dikileceksiniz!"

Karagöz, Toraman ve Gümüş'le gitti. Dışarıdan çın çın sesleri geliyordu yine. Ağzına son poğaçasını tıkmış olan Lüplüp parmaklıklara atlayıp seslendi:

"Çabuk! İkili kornet istiyorum, vanilya, fıstık, çilek ve frambuaz!"

"Ağzındakileri püskürtmesene. Tek çeşit alabilirsin, iki toplu kornetler tek çeşit," diye cevap verdiğini duyduk dondurmacının.

Lüplüp düşünüp taşındı. Sonra çikolatalıyı seçti. Hepimiz durmuş ona bakıyorduk. Sonracıma dondurmacının parmaklığın arasından Lüplüp'e çikolatalı korneti uzattığını gördük. Ama dondurmayı alan Lüplüp değil, Karagöz oldu.

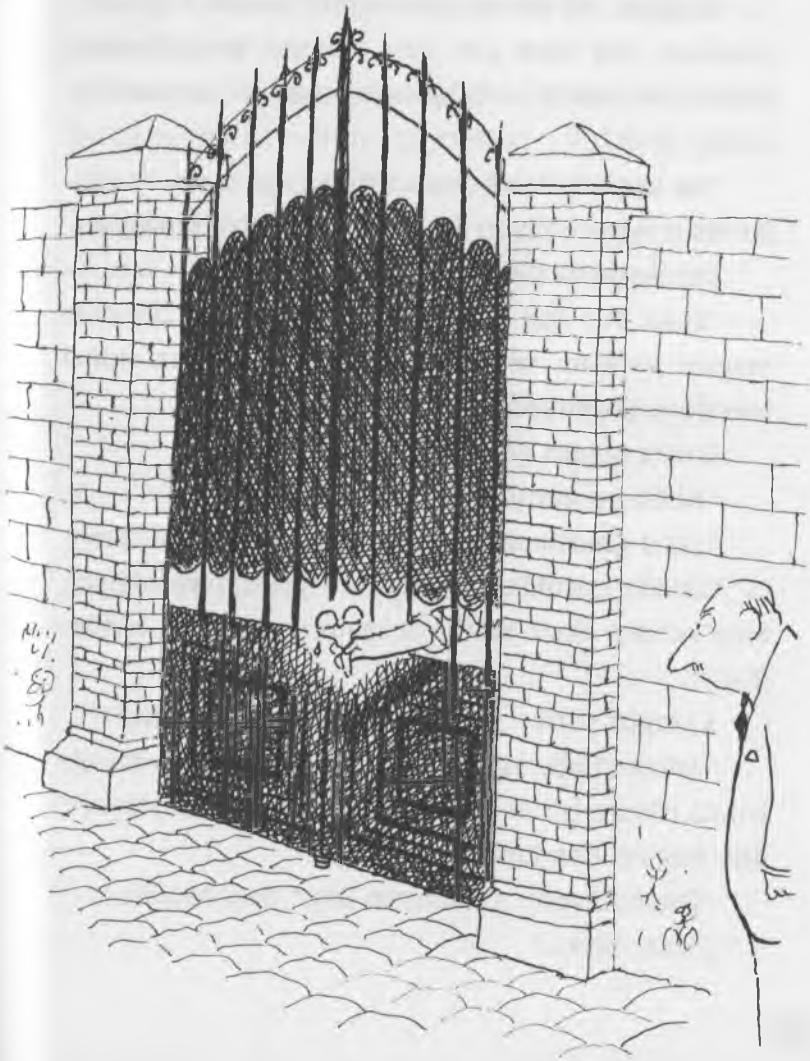

"Aha! Sizi yakaladım işte! Demek sizi gözetlemediğimi sanıyordunuz ha? Ama beni kandırmak için bir fırın ekmek yemeniz gerekir! Haydi bakalım, cezaya!"

"Benim param ne olacak peki?" diye bağırdı dondurmacı parmaklığın arkasından.

Karagöz bir elinde kornet, bir elinde Lüplüp'le uzaklaştı. Bir sürü çın, çın, çın, çın sesi duyuldu. Sonra bir baktık dondurmacı okulun bahçesinde, acayip de öfkeli.

"Ne arıyorsunuz burada? Polis çağırmamı istemiyorsanız hemen dışarı çıkın!" diye bağırdı Karagöz.

Dondurmacı da bağırdı:

"Polis mi? Asıl ben çağıracağım polisi! Dondurmamın parasını verin! Çabuk! Öteki okulun ikinci teneffüsüne yetişeceğim!"

Sonra müdür geldi.

"Nedir bu gürültü patırtı?" diye sordu.

"Sizin gözetmeniniz yüzünden," dedi dondurmacı. "Zavallı çocuklara dondurma yemeyi yasaklıyor, ama kendisi eksik kalmıyor, para vermeyi de reddediyor!"

Karagöz sordu: "Ben mi dondurma yiyorum?"

"Adam elinde kornet tutuyor, dirseğine kadar çikolata olmuş, bir de dondurma yemediğini söylüyor!" diye bağırdı dondurmacı.

"Parasını verin, Gözetmen Bey," dedi Müdür.

"Ama, ama..."

"Adama parasını verin," dedi yine müdür. "Şu an sizinle konuşamam, öğleden sonra müdüriyete gelin. Bu işi bir konuşalım."

Müdür gitti.

En korkuncu da dondurmayı kimsenin yiyememiş olmasıydı. Karagöz korneti yere attı. İki ayağıyla üstünde tepindi durdu.

Gerçekten de hayatımda dondurmadan Karagöz kadar nefret eden birini görmedim.

Alışveriş Yapıyorum

Annem beni yanına çağırıp dedi ki: "Pıtırcık, haydi iyi bir çocuk ol ve annene bakkaldan iki kutu bezelye, hani geçen hafta aldığımızdan, bir paket kahve, o hangisi olduğunu bilir, iki paket de un al."

Çok sevinmiştim, anneme yardımcı olmayı çok severim çünkü, ayrıca bakkala gitmek de çok hoşuma gider. Şenbakkal çok kibardır, bana kutuların dibinde kalmış kırık ama çok lezzetli bisküvilerden verir. Annem bana para verdi, çabuk dönmemi, hiçbir şeyi unutmamamı söyledi, ben de bakkala gittim.

Sokakta unutumamak için tekrarlıyordum: "İki kutu bezelye, annemin geçen hafta aldığından, iki paket un, o hangisi olduğunu bilir, bir paket de kahve..."

Birden birisinin, "Pıtırcık! Pıtırcık!" diye seslendiğini duydum. Arkamı döndüm, bir de ne göreyim!

Dalgacı yepyeni bir bisikletin tepesinde. Dalgacı sınıf arkadaşlarımdan biridir, bize çok yakın oturur. İyi çocuktur Dalgacı, ama okulda pek şansı yoktur, sınıfın sonuncusudur hep.

İşte bu yüzden bisikleti olmasına şaşırdım. Özellikle de babasının bisikleti matematik sınavını kutlamak için aldığını söylediğinde. Ama Dalgacı bana sınavdan 3 aldığını anımsattı, son seferden çok daha iyi bir not. Zaten hayatı boyunca matematik sınavından aldığı en iyi not bu. Üstelik bu kez sonuncu da olmadı, sondan ikinci oldu. Sınıfa yeni gelen ve Dalgacı'dan kopya çeken bir çocuk sonuncu oldu.

Dalgacı'nın bisikleti çok kıyaktı. Gidonu yarış bisikletlerininki gibiydi, sapsarıydı. Dalgacı tek başıma bir tur atmama izin verdi. Sonra ben gidonun üstüne çıktım, o pedalları çevirdi. Sonra ben pedal çevirdim, o arkama oturdu.

Dalgacı'ya yarış bisikletinin arkasında neden bir eşyalık olduğunu sordum. O da bana dedi ki, bu eşyalığı annesi için alışveriş yaparken kullanıyormuş.

Böylece ben de alışveriş yapmam gerektiğini anımsadım. Dalgacı'ya hoşça kal dedim, o da bisikletiyle uzaklaştı.

Neler alacağımı unutmuş olmaktan korkuyordum, alçak sesle tekrarladım: "Bir kutu bezelye, iki paket kahve, annemin geçen hafta aldığından ve iki paket un, o hangisi olduğunu bilir." Unutmamak için bir şeyleri yineleyip durmak ne hoş.

Sokağın köşesinde durmuş bir araba vardı, bir amca patlamış lastiği değiştiriyordu. Amcaya bakıp lastiğiniz mi patladı, diye sordum. O da bana evet dedi, ama pek konuşmak istemiyor gibiydi. Babam da böyle durumlarda pek konuşmak istemez. Ben de amcanın arkasında durdum, onu rahatsız etmemek için hiçbir şey söylemeden izlemeye başladım.

Bence krikoyu iyi yerleştirememişti, biraz yamuk duruyordu. Amca bunun pek farkında değil gibiydi. Nedendir bilmem, dönüp dönüp bana bakıyordu. Annemin dediği gibi, insanlar amma da meraklı.

Sonra birden kriko kayıverdi! Araba yamulmuş lastiğiyle çöküverdi. Arabanın bagajında bir sürü şişe varmış, hepsi dereye düşüp kırıldı. Artık amcayı uyarmam gerektiğini düşündüm. Dedim ki:

"Dikkat edin. Bütün bu cam kırıklarıyla yine lastiğiniz patlayabilir."

Ben kendisiyle konuşmuyorken sürekli bana bakıp duran amca, bu kez bana bakmadan konuştu. Yalnızca ensesini görebiliyordum, kıpkırmızı olmuştu.

"Senin yapacak başka işin yok mu?" diye sordu bana.

Ben de koşarak uzaklaştım. Annemin geçen hafta aldığından iki paket kahve, iki paket bezelye, o hangileri olduğunu bilir, almam gerektiğini anımsadım çünkü. İki ve iki, akılda tutması çok kolay. Ben bir şeyi unutmamak için hep böyle sistemler bulurum. Ezilmemek için karşıdan karşıya dikkatle geçiyordum ki komşumuz Bay Sivrikulak'a rastladım.

"Bak sen bizim küçük Pıtırcık'a, ne haber adamım?"

Sonracıma Bay Sivrikulak elimi tuttu. Tek başıma karşıdan karşıya geçmek için fazla küçük olduğumu, annemle babamın beni böyle sokaklara salarak dikkatsizlik ettiklerini söyledi.

Ama Bay Sivrikulak karşıdan karşıya geçerken benimle konuştuğu için gelen kocaman kamyonu görmedi. Kamyon bize çarpmamak için ani bir fren

yaptı ve caddede yanlamasına durdu. Bay Sivrikulak yerinde zıplayıverdi, elimden tuttuğu için ben de onun gibi zıplamak zorunda kaldım.

Kamyon şoförü camdan başını uzatıp Bay Sivrikulak'a deli olup olmadığını sordu. Bay Sivrikulak da şoföre araba kullanmayı bilmeyenlerin dantel örmesi gerektiğini, böylece başkaları için daha az tehlike oluşturacaklarını söyledi.

Şoför de bu tavsiyeyi yerine getirmeye hazır olduğunu ve dantel yapmaya Bay Sivrikulak'ın kulaklarından başlayacağını söyledi. Bu da beni çok güldürdü, çok matrak bir fikir çünkü.

Bay Sivrikulak gülmüyordu ama. Şoföre erkekse arabadan inmesini söyledi. Şoför kamyondan indi.

Bay Sivrikulak şoförün erkek olduğunu biliyordu elbette ama bu kadar iriyarı bir erkek olduğunu bilmiyordu herhalde.

Ben çok şaşırmıştım. Bay Sivrikulak, "Tamam, mesele yok, tamam," diyerek gerilemeye başladı. Sonra topukları kaldırımın kenarına takılınca yere oturuverdi. Şoför onu ceketinden tutup kaldırdı. Bay

Sivrikulak'a insanın gözlerine perde indiyse karşıdan karşıya geçmemesi gerektiğini söyledi.

Kamyon şoförüyle Bay Sivrikulak arasındaki tartışmanın devamını izlemek isterdim ama, annemin geçen hafta aldığı gibi iki kutu dantel almak üzere koşarak uzaklaştım.

Şenbakkal'a çok yaklaşmıştım artık, acele etmeme gerek yoktu. Çok iyi oldu, Lüplüp'e rastladım çünkü. Lüplüp şişko bir arkadaşımdır, her dakka bir şeyler tıkınır.

Lüplüp evinin penceresindeydi. Evi bakkalla şarküterinin arasındadır. Bu da çok hoşuna gider. Üstelik evinin arka tarafında bir de restoran vardır. Rüzgâr iyi yönden estiğinde mutfakları çok güzel kokularla dolar. Aslında Lüplüp bu yüzden sürekli acıkıyor olabilir.

Lüplüp yukarı gelmemi söyledi. Annesi ona renkli resimleri olan harika bir kitap almış. Ben de Lüplüplere gittim, biraz düş kırıklığına uğradım ama. Anlata anlata bitiremediği kitap yemek kitabı çıktı çünkü.

Ama Lüplüp kitabı çok seviyor gibiydi, o yüzden hiç sesimi çıkarmadım. Hatta bütün şu portakallı sufle, benmari usulüyle eritme, kulak memesi kıvamına getirme meseleleriyle ilgileniyormuş gibi yaptım.

Lüplüp bana resimleri gösteriyor, bir yandan da yutkunuyordu. Artık gitmek istiyordum ama Lüplüp her seferinde başka bir resim gösteriyordu.

Neyse ki kitabın sonuna geldik. Burada hiç de fena görünmeyen bir tatlının nasıl yapılacağı anlatılıyordu.

Epey zaman geçmişti. Annemin geç kalmamdan hiç hoşlanmayacağını söyledim. Lüplüp'e hoşça kal dedim. Ama beni duymadı, kitabına birinci sayfadan tekrar bakmaya başlamıştı.

Şenbakkal'a girdim. Neyse ki beklemem gerekmedi, başka müşteri yoktu çünkü. Galiba saat biraz geç olmuştu.

Ama Şenbakkal'dan alacaklarım aklımdan uçup gitmişti. Yalnızca annemin geçen hafta aldığı gibi bir şey olduğunu anımsıyordum. Lüplüp bütün o yemek tarifleriyle aklımı karıştırmıştı.

Neyse ki Şenbakkal geçen hafta annemin iki paket deterjan aldığını anımsadı.

Elimde paketlerle eve koşturdum. Lastiğini değiştiren amcaya bile durup bakmadım. Aynı lastiği değiştirmiyordu zaten. Kırılan şişeler başka bir lastiği patlatmış olmalı, ben ona söylemiştim ama.

Annem hiç de hoşnut değildi. Çok geç kaldığım için kızdı bana. Haklıydı ama, yalan mı... Ama iki paket deterjan istemediğini söyleyince biraz bozuldum.

Fikir değiştirdiyse benim ne suçum var, iyi valla.

Boğa Güreşi

Teneffüse çıktığımızda, ne oynasak, ne oynasak, diye düşünüyorduk. Lüplüp'ün topuna dönem sonuna kadar el konmuştu çünkü.

"Boğa güreşine ne dersiniz?" diye sordu Gümüş.

"O da neyin nesi?" dedi Lüplüp.

Gümüş de İspanya'da geçen müthiş bir film izlediğini, filmin bir harika olduğunu anlattı ona. Boğa güreşi futbol stadyumu gibi bir yerde oynanıyordu. Bir boğa vardı, bir de çok acayip giyinmiş boğa güreşçileri. Boğalar çarşaflara doğru koşturuyordu. Çünkü gözlerinin önünde kırmızı bir şey sallandığında çok öfkeleniyorlardı.

Sonra boğa güreşçilerinin şefi kılıcını çekiyor, boğayı öldürüyordu. Stadyumda herkes ayağa kalkıyor, bağırıyor, çok seviniyordu.

Ben de İspanya'da geçen bir film görmüştüm. Boğa güreşinin çok kıyak fikir olduğunu söyledim.

"Ama topumuz yok ki!" dedi Lüplüp.

Gümüş bağırdı:

"Budala! Topa gerek yok! Sana dedik ya, boğayla oynanıyor diye!"

"Ben miyim budala?" diye sordu Lüplüp.

"Evet, sensin!"

"Peki o zaman. Şu reçelli ekmeğimi bitirince gününü görürsün sen."

Size söylemiş miydim, bilmiyorum ama, Lüplüp her dakka bir şeyler yiyen şişko bir arkadaştır. Teneffüste yemek için reçelli ekmekler getirir okula. Ekmek dilimlerini bitirmeden asla dövüşmez.

"İspanya nerede?" diye sordu Dalgacı.

İşte bu bizi çok güldürdü çünkü Dalgacı sınıfın sonuncusudur, hiçbir şeyden haberi yoktur. Ama evinde televizyonu vardır!

Dalgacı'ya İspanya'nın haritada Fransa'nın tam altında bulunan ülkecik olduğunu açıkladık. Kendisiyle alay edilmesi Dalgacı'yı çok incitmişti.

"İspanya'nın nerede olduğunu bilmiyor olabilirim, ama tatildeyken bir boğa görmüştüm ben. Boğa oradayken çayırlara girmek yasaktı, çok kötü bir boğaydı çünkü. Ama ben hiç korkmamıştım."

"O zaman sen boğa ol," dedi Gümüş. "Ben de elbette baş güreşçi olacağım. Kıyak bir kostüm giyeceğim, üstünde altın yaldızları olacak. Dizlerime kadar dar bir pantolonumla beyaz çoraplarım olacak. Çok uzun ve çok ince olacağım."

Boğa güreşi fikri Gümüş'ten çıktığı için sesimizi çıkarmadık.

"Ben hakem olacağım," dedi Dırdır.

Sırım dedi ki:

"Delirdin mi sen? Hakem ben olacağım, benim düdüğüm olduğuna göre!"

Doğru! Sırım'ın babası polistir, eski düdüklerinden birini Sırım'a vermiş. O günden beri Sırım bütün oyunlarda hakem olur.

Dırdır öfkelenmişti:

"Varsa var, ne yapalım yani. Düdüğün var diye her dakka sen mi hakem olacaksın? Yetti artık! Hem bana baksana sen, hakemlik yapmak için senin pis düdüğüne ihtiyacım yok, tamam mı?"

Sonra Dırdır bağırarak düdük sesi çıkarmaya başladı: "Düt düüüüüttt, düüttt!"

"Aptalsınız siz," dedi Gümüş. "Bu oyunda hakem falan yok! Güreşçi boğayı öldürünce kazanıyor, hepsi bu!"

"O zaman kimin kazanacağı daha başından belli! Ne salakça bir oyun! Güleyim bari!" dedi Tıngır.

Ben de dedim ki Gümüş'e:

"Sen güreşçilerin başı olacaksan ben ne olacağım peki?"

"Sen de atın üstündeki adam olabilirsin. Boğaya karşı bir mızrakla savaşıyor. Baş güreşçi kadar şık giyimli değil. Ama oyuncu olarak çok önemli."

"Atın üstündeki mızraklı adam olurum. Ama neden senin kadar şık giyinemiyormuşum, olmaz! Ne yani, iyi valla..."

Gümüş "Tamam," dedi, onun kadar şık giyinebileceğimi, ama gerçek boğa güreşlerinde böyle yapılmadığını söyledi. Yalan mı, iyi valla, Gümüş'ün babası zengin diye hep bizden daha mı iyi giyinecek!

"Ayrıca atımın beyaz olmasını istiyorum," dedim.

"Ben senin beyaz atın olurum," dedi Toraman. Kendisi çok kıyak bir arkadaşımızdır ve çok güçlüdür. Çok da iyi at olur.

"O zaman ben de beyaz olacağım," diye atıldı Dalgacı.

Gümüş bağırdı:

"Hayır efendim! Sen boğasın. Boğa siyah olur. Nerede beyaz bir boğa gördün sen? Birlikte tatil yaptığın boğa beyaz mıydı?"

"Yok ya!" dedi Dalgacı. "Toraman beyaz at olabiliyorsa, ben niye siyah boğa oluyormuşum? Oynamıyorum o zaman. Ben de herhangi bir budala gibi beyaz olabilirim!"

"Burnuna bir yumruğa ne dersin?" diye sordu Toraman.

Sonracıma gidip Dalgacı'nın burnuna yumruğu indirdi. Ama ben çoktan Toraman'ın omuzlarına çıkmıştım, az kalsın düşüyordum. Parmağımla da sanki silahmış gibi Dalgacı'yı hedef alıp "Dışın! Dışın!" yaptım. Dalgacı da o sırada atı tekmeliyordu.

"'Dışın! Dışın!' nereden çıktı? Senin mızrağın var budala! Kovboy değilsin ki sen. Atlı boğa güreşçisisin!" dedi Gümüş.

"Ya kovboy olmak hoşuma gidiyorsa?" diye bağırdım.

Bu Gümüş'ün ikide bir emretmesi canımı sıktı, iyi valla.

Sonracıma bir düdük sesi duyuldu. Sırım'dı bu. "Penaltı! Penaltı!" diye bağırıyordu.

"Düt! Düüüttt!" diye bağırıyordu Dırdır. "Hayır efendim! Hayır efendim! Hakem benim işte!"

Sırım da Dırdır'a bir tane çaktı, o da ona bir tane. Sonra ben attan düştüm. Toraman ile Dalgacı birbir-

lerine tokat atarak yerde yuvarlanıyorlardı çünkü. Tıngır bana güldüğü için, ben de ona bir tokat attım.

Gümüş eğildi, mendilini Dalgacı'ya doğru sallayıp, "Boğa! Gelsene boğa!" diye bağırıyordu.

Gerçekte bir boğa gider miydi bilmiyorum, ama sanmıyorum. Gümüş'ün mendili kırmızı değildi, üstelik çok pisti.

Sonra Lüplüp bağırarak Gümüş'ün üstüne atladı:

"Kimmiş budala? Söyle bakalım!"

Elindekini çabucak yemiş olmalıydı. Bu kadar çabuk hazır olmasına şaşırdım doğrusu.

Hepimiz çok eğleniyorduk. Ama Bay Sinekkovmaz koşarak yetişti. Bay Sinekkovmaz bizim gözetmenlerimizden biridir. Daha ona komik bir ad takamadık.

"Küçük vahşiler çetesi sizi!" diye bağırıyordu Bay Sinekkovmaz. "Hep aynı şey! Bıktım artık! Hepiniz ceza alacaksınız! Dövüşmeyi kesin! Çabuk! Kesin! Hemen sıraya girin! Zil çaldı bile!"

Sıraya girdik. Gümüş öfkeliydi.

"Sizinle zekâ gerektiren oyunlar oynanmaz. Hepiniz aptalsınız! Hepiniz!" diyordu.

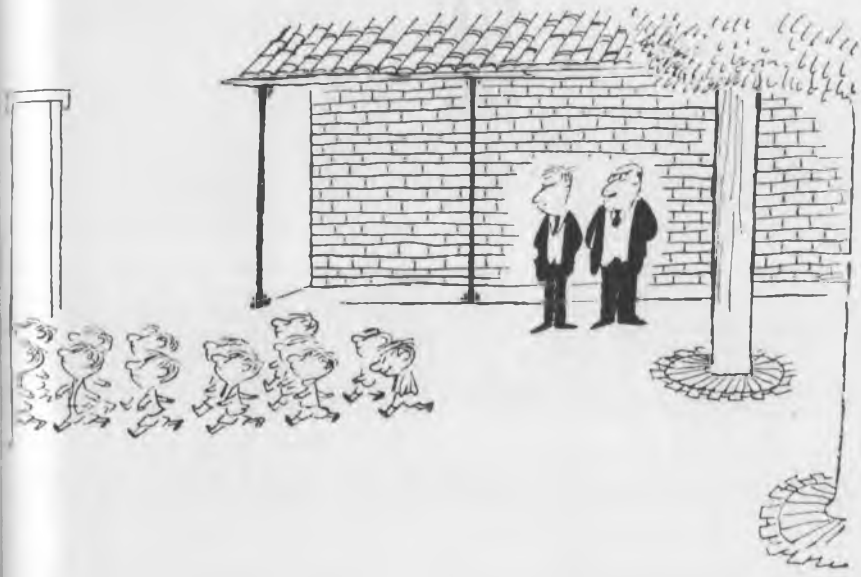

Gümüş'ün söylediği hiç de doğru değil. Kanıtı da şu: Sınıfa girerken Karagöz'ün –gözetmenlerimizden biri– Bay Sinekkovmaz'la konuştuğunu duydum.

"Nasıl geçti?" diye sordu Karagöz.

"Gerçek bir boğa güreşiydi," dedi Sinekkovmaz.

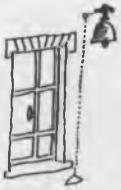

Goscinny ve Sempé'nin
Editions Denoël
tarafından yayımlanan kitapları

Küçük Pıtırcık

•

Pıtırcık Futbolcu

•

Pıtırcık Kampta

•

Pıtırcık Pazara Gidiyor

•

Pıtırcık Satranç Oynuyor

•

Pıtırcık Tatilde

•

Pıtırcık'a Bir Öpücük

•

Pıtırcık'ın Bisikleti

Goscinny ve Sempé'nin
IMAV éditions
tarafından yayımlanan kitapları

Pıtırcık Bilinmeyen Öyküleri

Goscinny ve Sempé

•

Yaşamöyküleri

&

Yapıtları

René Goscinny

Yaşamöyküsü

"14 Ağustos 1926'da doğdum ve hemen ardından büyümeye başladım. Ertesi gün, 15 Ağustos'tu ve hiç dışarı çıkmadık." Ailesi, tüm eğitimini Buenos Aires Fransız Koleji'nde tamamladığı Arjantin'e göç etti: "Sınıfta gerçek bir soytarıydım. Öte yandan, iyi bir öğrenci de olduğumdan, okuldan kovulmadım." Meslek yaşamına New York'ta başladı.

1950'li yılların başlarında Fransa'ya dönüşüyle birlikte, bir dizi efsanevi kahramana hayat verdi; Goscinny, Jean-Jacques Sempé ile birlikte *Pıtırcık*'ın maceralarını yarattı ve ünlü öğrencinin başarı kazanmasını sağlayan bir çocuk dili uydurdu. Ardından, Goscinny, Albert Uderzo ile *Asteriks*'i yarattı. Küçük Galyalının başarısı olağanüstü olacaktı. Yüz yedi dile ve lehçeye çevrilen *Asteriks*'in maceraları dünyanın en çok okunan eserleri arasında yer alır. Üretken yazar, aynı zamanda Moris'le birlikte *Red Kit*'i, Tabary ile *Iznogoud*'u, Gotlib ile *Dignodossierler*'i, vb. hazırlamıştır.

Pilote gazetesini idare ederken, çizgi romanı "9. Sanat" seviyesine yükselterek devrim yaratmıştır.

Sinemacı Goscinny ise Uderzo ve Dargaud ile Idéfix Stüdyoları'nı kurmuştur. Çizgi film tarihinin birkaç başyapı-

tını gerçekleştirmiştir: *Asteriks ve Kleopatra, Asteriks'in On İki İşi, Daisy Town* ve *Daltonların Baladı*. Ölümünden sonra, sinema eserlerinin tamamı için bir César ödülü almıştır.

René Goscinny, 5 Kasım 1977'de, 51 yaşında öldü. Hergé şöyle der: "Tenten, Asteriks'in önünde saygıyla eğilir." Kahramanları yaşamaya devam etmişlerdir ve kullandıkları ifadeler gündelik dilimize geçmiştir: "Gölgesinden daha hızlı silah çekmek", "kraldan çok kralcı olmak", "küçükken kafasını çarpmak", "sihirli bir formül bulmak", "bu Romalılar çılgın"...

Dâhi senarist Goscinny, bir yazar olarak yeteneğinin tüm boyutlarını, korkunç dolaplar çeviren muzip çocuk *Pıtırcık*'ın maceraları aracılığıyla sunmuştur. Bu da ona şu cümleyi söyletmiştir: "Bu kahramana karşı çok özel bir şefkat besliyorum."

René Goscinny

Yapıtları

Editions Hachette

Astérix, 26 cilt, Goscinny & Uderzo, (Dargaud 1961), 2009.

Editions Albert René

Astérix, 9 albüm, Uderzo (metinler ve desenler) Goscinny & Uderzo çift imzasıyla, 1980.

Comment Obélix est tombé dans la marmite du druide quand il était petit, Goscinny & Uderzo, 1989.

Astérix et la rentrée gauloise, Goscinny & Uderzo, 2004

Astérix et la surprise de César, Goscinny & Uderzo'nun eserinden alınmış çizgi filmden uyarlama, 1985.

Le coup du menhir, (idem), 1989.

Astérix et les Indiens, (idem), 1995.

Astérix et les Vikings, (idem), 2006.

Oumpah-Pah, 3 cilt, Goscinny & Uderzo, (Le Lombard 1961), 1995.

Jehan Pistolet, 4 cilt, Goscinny & Uderzo, (Lefrancq 1989), 1998.

Editions Lefrancq

Luc Junior, 2 cilt, Goscinny & Uderzo, 1989.

Benjamin et Benjamine, Les Naufragés de l'air, Goscinny & Uderzo, 1991.

Editions Dupuis

Lucky Luke, 22 cilt, Morris & Goscinny, 1957.

Jerry Spring, La piste du grand nord, Goscinny & Jijé, 1958, 1993.

Editions Lucky Comics

Lucky Luke, 19 cilt, Morris & Goscinny, 1968, 2000.

Editions Dargaud

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1969, 1998.

Les Dingodossiers, Goscinny & Gotlib, 3 cilt, 1967.

Editions Tabary

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1986 –
12 cilt, Tabary (metinler ve desenler)
Goscinny & Tabary çift imzasıyla.

Valentin le vagabond, Goscinny & Tabary, 1975.

Editions du Lombard

Modeste et Pompon, 3 cilt,
Franquin & Goscinny, 1958, 1996.

Chick Bill, La bonne mine de Dog Bill,
Tibet & Goscinny, 1959, 1981.

Spaghetti, 11 cilt, Goscinny & Attanasio, 1961, 1999.

Strapontin, 6 cilt, Goscinny & Berck, 1962, 1998.

Les Divagations de Monsieur Sait-Tout,
Goscinny & Martial, 1974.

Editions Denoël

Le Petit Nicolas, 5 cilt, Sempé & Goscinny, 1960, 2001.

La Potachologie, 2 cilt, Goscinny & Cabu, 1963.

Les Interludes, Goscinny, 1966.

Editions Vents d'Ouest

Les Archives Goscinny, 4 cilt, 1998.

Editions IMAV

Du Panthéon à Buenos Aires - Chroniques illustrées,
Goscinny, 2007.

Jean-Jacques Sempé

Yaşamöyküsü

"Çocukken, şamata tek eğlencemdi."

Sempé 17 Ağustos 1932'de Bordeaux'da dünyaya geldi. Eğitim hayatı iyi geçmedi, disiplinsizlik yüzünden Moderne Bordeaux Koleji'nden kovuldu, hayata atıldı: Bir şarap simsarının yanında her işe koşturdu, yaz kamplarında animatörlük yaptı, ofislerde ayak işlerine baktı...

On sekiz yaşında, gönüllü olarak askere gitti, oradan Paris'e uzandı. 1951'de ilk çizimini *Sud-Ouest*'e sattı. Goscinny ile karşılaşması, "gazete çizeri" olarak parıltılı bir meslek yaşamına yeni başladığı zamana rastlar. *Pıtırcık*'la birlikte, o zamandan beri hayal dünyamızı kaplayan haylaz çocuklardan oluşan unutulmaz bir portre galerisi oluşturdu. Küçük öğrencinin maceralarıyla eşzamanlı olarak, 1956'da *Paris Match*'da çalışmaya başladı ve birçok dergiye katkıda bulundu.

İlk desen albümü *Hiçbir Şey Basit Değildir* 1962 yılında basıldı. Bunu, kusurlarımıza ve dünyanın kusurlarına şefkatli bir ironiyle bakışını mükemmel biçimde ifade eden mizah başyapıtları olan otuz kadar daha albüm izledi.

Marcellin Caillou, Raoul Taburin ve *Monsieur Lambert*'in yaratıcısı olan Sempé'nin, gözlem yeteneğiyle birleşen müt-

hiş mizah anlayışı kırk yıldır en büyük Fransız çizerleri arasında yer almasını sağlamıştır.

Kendi albümlerinin dışında, Patrick Modiano'nun *Catherine Certitude*, ayrıca Patrick Süskind'in *L'histoire de Monsieur Sommer* adlı kitaplarına da çizerlik yapmıştır.

Sempé, çizimleri *New Yorker* gibi saygın dergilerin kapaklarında yer alan ender Fransız çizerlerden biridir; bugün hâlâ *Paris Match, Le Figaro Littéraire,* vs. yayınlarda her hafta okurları gülümsetmeye devam ediyor.

Pıtırcık'ın Bilinmeyen Öyküleri'ni büyük bir coşkuyla karşıladı. Bu olaya heyecanlanan Sempé, Pıtırcık'ın bu tatil sonrası dönüşüne şaşırdı, çok da eğlendi.

Jean-Jacques Sempé

Yapıtları

Editions Denoël

Rien n'est simple, 1962.
Tout se complique, 1963.
Sauve qui peut, 1964.
Monsieur Lambert, 1965.
La grande panique, 1966, 1994.
Saint-Tropez, 1968.
Information-consommation, 1968.
Marcellin Caillou, 1969, 1994.
Des hauts et des bas, 1970, 2003.
Face à face, 1972.
Bonjour, bonsoir, 1974.
L'ascension sociale de Monsieur Lambert, 1975.
Simple question d'équilibre, 1977, 1992.
Un léger décalage, 1977.
Les musiciens, 1979, 1996.
Comme par hasard, 1981.
De bon matin, 1983.
Vaguement compétitif, 1985.
Luxe, calme et volupté, 1987.
Par avion, 1989.
Vacances, 1990.
Insondables mystères, 1993.
Raoul Taburin, 1995.
Grands rêves, 1997.
Beau temps, 1999.
Multiples intentions, 2003.
Sentiments distingués, 2007.

Éditions Denoël / Éditions Martine Gossieaux
Sempé à New York, 2009

Editions Gallimard
Catherine Certitude, Sempé & Modiano, 1988.
L'histoire de Monsieur Sommer, Sempé & Süskind, 1991
Un peu de Paris, 2001.
Un peu de la France, 2005.